

Clark Darlton

ZÁNIK DRUHÉHO IMPÉRIA

PR 177

Přeložil Jaroslav Kuřák

Porada na Arkonu III.

Situace ve velké galaktické válce mezi Bluesany a Pozemšťany se spojenci se obrátila ve prospěch Pozemšťanů. Stalo se tak především díky pomoci ze strany maličkých Siganců, kteří vyráběli miniaturní hypertrony a také Arasů, kteří vyráběli tekutinové bomby. Stabilizované směsi oxidu vodíku s B-hormonem v bombách dokázaly rozpustit molkex natolik, až podlehl takzvanému driveefektu, odlétl neznámo kam do centra Galaxie a bluesanské lodě byly rázem naprosto nechráněné.

Tím byla válka prakticky rozhodnuta.

Ale jenom prakticky.

Perry Rhodan zasedl mezi Atlanem a Reginaldem Bullem u konferenčního stolu. Naproti seděl šéf galaktické rozvědky Allan D. Mercant a zástupci jednotky mutantů. Přítomno bylo i několik významných vědců ze Země a Arkonu. Rhodan si rád vyslechl názory expertů. Nedělal tu chybu, že by se považoval za neomylného.

„Takže to shrneme," řekl Rhodan, jakmile se Atlan posadil. „Nyní tedy dokážeme ničit molkexové lodě. Molkex dával lodím Bluesanu pocit naprostého bezpečí. Bez něj jsou bezbranné a každý zásah nepřítele je pro ně osudný. Tomu jsme se ale vyhnuli. Už dva týdny platí zákaz bezhlavého ničení bezbranných bluesanských lodí, protože by to zavinilo jen nesmyslná jatka. Ono to totiž všude v bluesanské říši vře. Koloniální národy si uvědomují, že nastal čas, aby se konečně vymanily. Povstávají proti svým dosavadním pánům. Bluesané mají tedy doma sami dost práce s povstalci. Momentálně nás neohrožují. Přesto - válka ještě neskončila. Skončí teprve až budou zničeny veškeré bluesanské zásoby molkexu."

Atlan pomalu přitakal, ale neřekl nic.

„Chceš je zničit?" posmíval se Bully. „Já nevím, jestli ho ničíme. Molkex se prostě odlepuje a mizí někam a my ani nevíme kam."

„To teď není podstatné," odvětil Rhodan. „Bluesané ztrácejí molkex a to je důležité. Však my později zjistíme, co se s ním děje. Momentálně je naším prvořadým zájmem zbavit Bluesany veškerého molkexu."

„Naše lodě pátrají po molkexových lodích všude..."

„To nemám na mysli," pousmál se Rhodan. „Jde mi spíše o radikální řez."

„Radikální řez?" zeptal se Allan D.Mercant. „Obávám se, že vám nerozumím, pane. Na jedné straně tvrdíte, že máme bluesanské lodě šetřit a na druhé straně požadujete radikální akci."

„Teď nemám na mysli lodě," řekl Rhodan. „Myslím na molkex. Musíme Bluesanům sebrat všechny zásoby. Pak skutečně prohrají válku. Ztráta jejich nejdůležitější zbraně je morálně natolik oslabí, že přijmou naše podmínky při mírových rozhovorech. Bez molkexu pro nás nebudou protivníkem."

„Ale ty zásoby..."

„... jsou skladovány na mateřské planetě Gatasanů, na Verthu V. Naši základny jsme se tam museli vzdát. Proto je nutné, aby se tam nějakou lstí dostalo naše speciální komando. Tato planeta je velmi silně střežena a chráněna. Speciální komando pak tamější zásoby molkexu „ošetří" pomocí B-hormonu."

„A pak..." zarazil se Bully. „Perry, to by mělo nedozírný následky!"

„Pro Bluesany jistě."

„To jsem nemyslel. Myslel jsem molkex. Víme, že neomolkex, kterež se pak uvolní, odlétá rychlostí světla do centra Mléčný dráhy. A to velmi nezadržitelně. Víme dál, že zásoby molkexu jsou uloženy pod povrchem Verthu V. Neomolkex by moh roztrhat planetární krustu."

„Bez starosti, myslím, že se to nestane. Část krusty ovšem praskne, ale s tím bychom se neměli trápit. Starosti nám spíš bude dělat složení komanda. Bez mutantů to tentokrát nepůjde."

„Príma!" ozvalo se zpod stolu.

Myšob Gucky seděl Rasu Čubajovi na klíně a pobaveně se šklebil. Ceníl svůj pověstný hlodák.

„Nevím, jestli to bude príma," řekl Rhodan a kývl na svého malého přítele.

„Ale aspoň se tě nemusím ptát, jestli se chceš zúčastnit."

„Jo, to by bylo zbytečný," řekl Gucky.

„Tak dobrá, máme začátek. Potřebujeme teleportery, hypnotiky a zírače. Úkol je jasný. Flotila Bluesanů nesmí v žádném případě dostat další dodávku molkexu, ale nemá smysl odchyťávat nákladní lodě. Molkex musí odletět na dalekou cestu, to je jediná možnost."

„Driveefekt," zamumlal Atlan. „To vážně neexistuje žádné vysvětlení, co to je?"

„Ne," zavrtěl hlavou Rhodan. „Podivné přitom je, že každíčký gram molkexu letí ve stejném směru jako všechny ostatní do centra Galaxie. Jeho pronásledování je nemožné, protože při rychlosti světla dochází k časovým posunům, které nestačíme sledovat. Rozptyl je takový, že jsme zatím vždy

molkek ztratili z očí. Ale věřím, že se nám jednoho dne podaří ho dosáhnout a že se pak dostaneme o značný kus cesty dál."

Těmito slovy si vykoledoval tázavé pohledy, ale neodpovídal na ně. Všichni věděli, že čas ještě nedozrál.

Allan D. Mercant zvedl ruku. Rhodan na něj kývl.

„Každou hodinu přicházejí nové zprávy o revoltách, které propukají ve hvězdné říši Bluesanů. Veškeré jednotky Bluesanů se stáhly z našich regionů a připravují obranu mateřské soustavy. My pronásledujeme jenom opozdilce. Bývá přitom těžké nechat je uletět. Především Antiové a Skokani často nerespektují váš rozkaz, pane, a útočí na ně. Před nimi není žádný Bluesan v bezpečí."

„Budou se mi za to odpovídat," zamumlal Rhodan.

Sám věděl nejlíp, že to tak nebude. Antiové měli své vlastní zákony.

Nebrali na Bluesany ohledy a Rhodan jim to nemohl příliš zazlívát. I

Skokani měli dost důvodů, " proč se Bluesanům mstít.

Atlan se zeptal; „Pošleš na Verth V víc lodí?"

Rhodan přikývl.

„Jistě, ale jenom jedna bude mít za úkol ukrást Bluesanům molkek. Vybral jsem na to rychlý křižník městské třídy ISCHBERG. Kapitánem je Fred Taltra. Mutanti ho doprovodí. Marshall, koho můžete jho strádat?"

Šéf jednotky mutantů se napřímil.

„Koho potřebujete?"

„Já věděl, že mi takhle odpovíte. Dobrá, potřebujeme nejméně dva nebo tři teleportery. Gucky je jasný. Pak Rase Čubaje a Tako Kakutu. André Noir je náš hypno. Nejsilnějším sugestorem je Kitaj Išibaši. V případě nouze by mohl pomoci Ivan Gorašin. Je lepší než deset atomových bomb. Ano, a možná také zirač Wuriu Sengu, protože vidí skrz pevnou hmotu. Mohl by vidět do podzemních laboratoří. Myslím, že to postačí."

Všichni přitakávali.

Až na Guckyho. Řekl: „Ne, to nestačí! Taký s námi poletí litu!"

Rhodan se podíval nechápavě.

„litu? Není to pro ni nebezpečné?"

„Proč? Budu přece s ní já!"

Rhodan neodporoval této odzbrojující logice.

„Osm mutantů," řekl pak a podíval se na Marshalla. „Poletíte s jednotkou i vy nebo jmenujete nějakého svého zástupce? Upřímně řečeno by mi bylo milejší, kdybyste zůstal na Arkonu."

„Zůstane tady!" ozval se Gucky.

Bulym to trhlo. „Buď tiše, prcku. Nemluv, když si povídají dospělí!"

„Já si budu mluvit kdy já budu chtít. John zůstane tady. Bašta."

„A proč, jestli se smím zeptat?"

„Protože nepotřebujeme dva velitele zásahu. Jenom bychom se hádali." Rhodan se usmál.

„Jak víš, že tě chci jmenovat velitelem akce?"

„Protože jsem telepat. Nebo snad změníš názor?"

„Ty pacholku! No ale... jestli opravdu chceš, budu rád. Ale pak bude veškerá zodpovědnost ležet na tobě. Jestli něco nevyjde. ..."

„Bez starosti! Co by jako nemělo vyjít?"

Rhodan pokrčil rameny.

„Porada skončila. Za půl hodiny bych se chtěl sejít s přímými účastníky akce. Gucky, ty se postaráš, aby kapitán Taltra a jeho první důstojník byli přítomni. Atlane, rád bych tě požádal, abys připravil flotilu padesáti lodí. Budu akci řídit z vlajkové lodi CREST. Atlan a Reginald Bull mě doprovodí. Je všechno jasné?"

„Nevím, co by tady mohlo bejt nejasného," lišácky poznamenal Gucky a sklouzl z Čubajova klína. Cupital ke dveřím, pak se zamyslel, zastavil se a rozplynul se. Raději se teleportoval než chodil. Zvláště tady na Arkonu III, kde stála továrna na továrně a nikde kousek trávy. Arkon III byl válečnou planetou starých Arkonidanů.

Gucky materializoval na můstku křižníku ISCHBERG. Několik důstojníků tam provádělo rutinní kontrolu. Myšobovy přítomnosti si všimli až po několika vteřinách.

„Nazdar!" pískl Gucky a cupital ke křeslu prvního pilota, aby do něj obratně vyskočil. „Kdepak vězí Taltra?"

Jeden z důstojníků se zasmál myšobově nedostatku respektu. Ale uvědomil si, koho má před sebou.

„Asi myslíte kapitána Breda Taltru, poručíku Gucku, že?" zdvořile se zeptal jeden nadporučík. „Ten bude ve své kajutě. Odpočívá po dlouhé službě..."

„Pro mně za mně kapitán taky," zabručel Gucky. „A co první důstojník?"

„Taky má volno."

Gucky se napřímil. V očích se mu zajiskřilo.

„Tak je sem přiveďte! A hezky rychle! Jdou do akce! To je osobní rozkaz šéfa Rhodana!"

„Rhodanův rozkaz... ?"

„A koho jiného? Tak už padejte!"

Nadporučík se zatvářil, jako by ho tlačily boty. Už toho hodně slyšel o myšobových metodách a jako na potvoru to muselo potkat zrovna jeho!

„Ano, pane!" vykoktal ze sebe a řítil se ke dveřím. Když se za ním pak zavíraly, Gucky na něj ještě křikl: „My dva si ještě promluvíme!"

Důstojník bleskurychle zmizel. Kromě něj nikdo další netušil, co má myšob

na myslí.

Kapitán Taltra a jeho první důstojníci vstoupili na můstek 5 minut poté. Přišli právě včas, aby zaslechli pointu prastarého vtipu, který dával Gucky k lepšímu.

Smích důstojníků však rázem utichl.

„Poručíku Gucku, nechal jste mě zavolat?“

Gucky se otočil i s křeslem a pronikavě se zahleděl na oba muže. Zdálo se, že kontrola dopadla dobře, protože se spokojeně zašklebil.

„Ahoj Brede,“ zapištěl, jako by Taltru znal léta. „Přerušil jsem ti spaní?“

Kapitán se na myšoba zahleděl, ale pak se pobaveně zašklebil.

„Přesně takhle jsem si toho slavného Guckyho představoval,“ přiznával a bylo jeho štěstím, že si to i myslel.

Gucky četl v kapitánových myšlenkách jako v otevřené knize. Ten muž mu byl okamžitě sympatický a měl k němu důvěru. Trochu mu připomínal Bullyho, jen nebyl zrzavý, ale černovlasý.

Vedle Taltry stál první důstojník, komander Karl Moteli. Byl štíhlý, jižanský typ s veselými očima a z myšoba nepustil oči.

„Vy jste ještě nikdy neviděl myšoba?“ vyjel na něj Gucky.

„Ne,“ upřímně přiznal komander. „Ještě nikdy.“

„Nejvyšší čas, můj milý. Teď se uvidíme často. Za čtvrt hodiny začíná porada u Šéfa. Buďte tam včas. Na shledanou.“

Než se mohl dematerializovat, Taltra ho chytil za rukáv.

„Moment, poručíku. Porada? Proč? Můžete mi vysvětlit...“

„Na vysvětlování je tady Rhodan, ne já. Já jsem jenom poručíček! !

Pak zmizel a kapitán držel v dlani už jenom vzduch. Komander Karl Moteli se za ním škodolibě zašklebil.

ISCHBERG startovala čtyřiaadvacet hodin poté.

Lod' měla kulovitý tvar a průměr 100 metrů. Posádka čítala stovku mužů včetně speciálního komanda pod Guckyho velením. Bylo neobvyklé, že zrovna malý myšob získal velení nad speciální jednotkou. Rhodan choval neomezenou důvěru v jeho schopnosti, i když způsob, jakým myšob jednal s nadřízenými i podřízenými byl více než zvláštní. Kdo však Guckyho podcenil, dělal velkou chybu.

Palubní kalendář ukazoval 27. dubnu 2328 pozemského času.

Gucky si zavolal mutanty do své kajuty, aby s nimi ještě jednou všechno probral. Seděl na posteli, vedle sebe svou maličkou myšobí ženu litu. Měla podobné para-schopnosti jako on, jen o něco slabší. Ale učila se rychle, když bylo potřeba.

Afričan Ras Čubaj patřil ke Guckyho nejbližším přátelům. Seděl vedle litu a drbal ji za oušky. I Japonec Tako Kakuta seděl na lůžku. Byl teleporter

stejně jako Ras.

Hypno André Noir a sugestor Ki-

taj Išibaši měli příbuzné vlohy, oba dokázali dostat cizí živé bytosti pod svou mentální kontrolu. V nastávající akci hrála tato skutečnost mimořádně důležitou roli. Wuriu Sengu viděl při patřičném soustředění skrze pevnou hmotu a bylo jedno, o jaký materiál šlo.

A nakonec tam byl ještě dvouhlavý mutant Ivan Gorašin, nejděsivější zjev v celé jednotce. Jeho duchovní síly, tvořené mentálními schopnostmi obou jeho mozků, dokázaly přivést k explozi jakoukoli hmotu.

Ivan mění přibližně dvaapůl metru, jeho hlavy seděly na ramenou tak těsně při sobě, že se sotva mohly otáčet. Měl nazelenalou pleť a nohy silné jako sloupy. Byl to nejnebezpečnější mutant ze všech.

„Takže nás čeká příjemná práce," řekl Gucky a zahleděl se na své druhy.

„Zní to prostě, že? Nenápadně přistaňte na planetě Bluesanů a dopravte do molkexového skladu tekutinový bomby. Zbytek už proběhne sám."

„Neřekl bych," zavrčel Ivan. „Nesmíme zapomenout ty bomby uložit tak, aby po odpálení rozstříkly tekutinu po molkexu. Jinak by to všechno bylo zbytečné."

„O samozřejmostech já nikdy nemluví," pištěl Gucky a pohodil hlavou.

„Těch bomb máme tisíce. Jsou to malé, snadno přenosné nádrže, vybavené mikrohypertronem.

Musíme je dopravit do molkexových skladů. To je vše."

Bluesané stáhli bojové lodě ze všech částí Mléčné dráhy a umístili je kolem slunce Verth. Okolo tohoto slunce kroužilo mnoho planet, ale jenom ta pátá byla nyní zajímavá. Na ní byl uložen molkex.

Planeta Verth V - také zvaná Ga-tas - měla gravitaci 1,18 g a průměr 14 221 kilometrů. Vládly na ní příjemné teploty. Hustota obyvatelstva však dosahovala nepředstavitelných hodnot. Na Gatasu žilo více než čtrnáct miliard Gatasanů. To mohl být jeden z důvodů, proč veškerá obydlí i výrobní zařízení byla umístěna pod zemí. Z leteckého pohledu byl celý povrch planety jeden velký kosmodrom.

Přirozeně, že i na povrchu planety se našly obytné celky a loděnice, ale bylo jich málo. Většinou se jednalo o obří kopulovité stavby.

Nyní Gatasané museli bránit svou říši. Říši, které dali Pozemšťané název Druhé Impérium a jehož dny se zdály být sečteny. Pozemšťané objevili silnou protizbraň a zahnali agresora.

Těžký bojový křižník CREST se v čele roje padesáti lodí řítí k Verthu.

Hnali před sebou část gatasanské flotily. Některé z bluesanských lodí už ztratily molkexový pancéř, ale Rhodan je nelikvidoval.

„Soustava je na monitorech, pane," hlásil kapitán Kors Dantur.

Rhodan, který stál vedle navigačního počítače, se obrátil. Pohlédl na obrazovky. Prchající lodě Gatasanů letěly ke svým planetám. Ze spojové centrály vyšel Atlan. Doprovázel ho Bully. Tři nejmocnější muži dosud známé Galaxie letěli společně, což obvykle znamenalo nejvyšší stupeň naléhavosti celé akce. „Máte spojení s ISCHBERGEM?“ zeptal se Rhodan kapitána lodi. Kors Dantur zavrtěl hlavou. „Ještě ne, pane, ale vydal jsem rozkaz, aby bylo navázáno.“ „Ted' bych nechtěl vězet v Guckyho kůži,“ ujišťoval Bully. Rhodan se na něj usmál. „Taky bys se do ní nevešel,“ konstatoval. Bully si poplácával břicho a dobro-srdečně se usmál. Z vysílací centrály přišlo hlášení, že ISCHBERG je na příjmu. V mžiku se na monitoru objevila energická tvář kapitána Taltry. „Výchozí pozice dosaženo, pane!“ „Dobrá. Zůstaňte v bezprostřední blízkosti CRESTU. Dlouhodobé spojení. Další instrukce následují. Gucky ať je s oběma tele-portery připraven. Noir a Išibaši také.“ Taltrova tvář zmizela z monitoru, ale spojení nebylo přerušeno. Rychlost mezitím dále klesala. I pronásledované lodě letěly pomaleji a rozdělovaly se. Jejich úmysl byl zřejmý: pokusit se vlákat lodě Pozemšťanů do soustavy a tam na ně zaútočit soustředěnou palbou. Byl to zoufalý, ale jediný možný záměr protivníka. „Támhle vpředu, pět diskovitých křižníků!“ upozornil Atlan a ukázal na monitor. „Bereme tyhle?“ „Tyhle nebo jiné - to je jedno. Za nimi, plukovníku!“ CREST uhnula z formace a pustila se za pětici nepřátelských lodí, které se vracely na Gatas a budily dojem, že se jim už nechce bojovat a že chtějí přistát v mateřském přístavu. Přesně tomu však chtěl Rhodan zabránit. Vydal rozkaz zaútočit na ně. Celý proces se dal velmi dobře sledovat z paluby ISCHBERGU, Pět Gatasanů zmizelo v mračnu detonujících speciálních bomb. Když se výhled znovu rozjasnil, molkek se roztekl, utvořil typické cáry neomolkek a velkou rychlostí odlétal. Gucky, který stál vedle kapitána Taltry, zamumlal: „Tak tohle je ten slavný driveefekt!“ CREST zahájila palbu ze všech děl. Drtivé energetické paprsky se kupodivu soustředily jenom na čtveřici lodí, zatímco pátou očividně šetřily. První disk se zapotácel a padal ke Gatasu, ale ještě v pádu ho

dostihlo torpédo a roztrhalo ho na kusy. Třem dalším lodím se nevedlo jinak, jenom poslední to přežila.

CREST zastavila. Její palba už nepronásledovala pátou loď, která prchala k Verthu.

„Gucky, teď jste na řadě vy!“

Myšob kývl na Rhodana na monitoru a mávl na čtyři mutanty. Kapitán Taltra přidal a ISCHBERG se přiblížila ke gatasanskému uprchlíkovi.

Ras a Tako vzali za ruce netele-portery Andrého a Kitaje.

„Připraveni?“ zeptal se Gucky a naposledy zkontroloval skafandr. „Uzavřít helmy. Skok za deset vteřin.“

Rhodan, Atlan a Bully všechno sledovali z CREST. Věděli, jak hodně nyní záleží na pěti mutantů.

Prchající disk byl jenom několik kilometrů daleko. Změnil kurz a znovu letěl ke Gatasu. Žádné další nepřátelské lodě nebyly poblíž.

Pět mutantů dematerializovalo.

Gucky se rozhodl nejdříve materializovat na povrchu ISCHBERG, aby omezil pravděpodobnost případné chyby. Odtud se dal cíl opticky zaměřit. Stáli na povrchu a viděli před sebou v určité vzdálenosti disk nepřátelské lodi. Gatasané se zoufale snažili uniknout tvrdošíjněmu pronásledovateli, ale pozemský křižník byl rychlejší a obratnější. O kus dál za ním letěla CREST.

„Můstek mají Gatasané nahoře, přesně uprostřed. Nemůžeme se splést. Až nás uvidí, leknu se tak, zeje snadno zneškodníme. Se zbytkem už si André a Kitaj snadno poradí. Připraveni?“

Čtyři muži přikývli. Bylo pro ně samozřejmé, že jim velí maličký myšob. Vzhled nehrál v kosmických časech žádnou roli.

Během jediné vteřiny zmizeli.

Gatasan Gogol byl kapitánem lodi. V podstatě se jednalo o výzkumný křižník, ale vojenská situace doma způsobila, že musel být nasazen do boje. Gogol neviděl šanci jak uniknout křižníkům Pozemšťanů. Věděl, že prohrál, měl s Pozemšťany své zkušenosti. Mimochodem, byl to tentýž Gogol, který před nedávným zmasakroval Explorer Pozemšťanů nad planetou Trio. Uvědomoval si, že nemá ochrannou vrstvu molkexu a tím spíše se musel divit, že vůbec ještě žije.

Na můstku s ním byli dva jeho důstojníci.

„Musíme se dostat na Gatas,“ řekl a přitom sledoval každyčkový pohyb nepřátelské lodě na monitoru. „Pokud nezvýšíme rychlost, nikdy to nedokážeme.“

„Už jsme na maximální bezpečné rychlosti,“ upozornil ho jeden z důstojníků. „Jestliže ji zvýšíme, riskujeme...“

Zarazil se uprostřed věty. Vytřeštěnýma očima sledoval skvrnu za Gogolovými zády.

„Ano, co se děje?”

Ale nikdo neodpovídal. Gogol se tedy taky obrátil.

A uviděl Guckyho.

V tu chvíli se tři Pozemšťané vynořili z nicoty a namířili své zbraně na přítomné Gatas any. Proběhlo to tak nečekaně, že se Gogol ani jeho muži nestačili bránit a nechali se odzbrojit dřív než jim to všechno vůbec došlo.

„Nejsou to žádní hrdinové,” zamumlal Gucky, protože četl myšlenky zaskočených mužů, „ty znáš jejich řeč, André. Promluv na ně. Kitaji, postarej se o posádku. Chce to dlouhodobě sugestivní šok. Musejí dělat, co budeme chtít! Do práce!”

André Noir coby hypno dokázal psychicky obsáhnout cizí řeč a okamžitě ji zpracovat. Ale i bez toho ovládal řeč Gatasanů jako málokdo na Zemi.

Bluesané byli vysocí jako lidé, ale měli plochou hlavu se čtyřma očima.

Byli porostlí jemnou modrou kožešinou, která jim propůjčila jméno.

„Naberte kurz zpátky do vesmíru,” řekl André Gogolovi. „Nic se vám nestane, když poslechnete.”

Hypno nejenom hovořil, ale zároveň také hned ovlivňoval. Vnucoval svou vůli.

Gogol i oba důstojníci cítili, jak jejich vlastní vůle pomalu ustupuje.

Nechápali, co se děje. Nejdřív se ti cizinci vynoří odněkud z neznáma, pak nakonec ještě vnucují vlastní vůli...

Proč by se jim měli bránit?

Není jednodušší se před cizí vůlí prostě sklonit? Slíbili jim přece, že jim nijak neublíží?

Gogol měl najednou pocit jako by usínal.

Mechanicky řekl: „Rozkazujte... budeme dělat, co řeknete...”

Oba důstojníci opakovali, co řekl jejich velitel.

André si oddechl.

„Šlo to snáz než jsem doufal,” řekl Guckymu.

V tu chvíli se na můstek vrátil Ki-taj.

„Oni se brání,” řekl. „Některé z nich mám pod kontrolou, ale zbytek je velmi odolný. Nedaří se...” Pak se otočil k trojici gatasanských velitelů. „A co tihleti? Jsou hotoví?”

„Úplně,” odpověděl André. „Chceš pomoci?”

„Zkus to. Jsou všude po lodi. Kdyby se aspoň shromáždili v jedné místnosti.

André se zarazil.

„Jestli toho víc nechceš...” obrátil se na Gogola. „Máte na lodi místnost, do které by se vešla celá posádka?”

„Ano. Nákladní halu. Je prázdná.”

„Dobře. Rozkažte mužstvu, ať se tam shromáždí. Chceme s vašimi podřízenými mluvit. Rozumíte?“

Gogol rozuměl, neexistovalo nic, čemu by nerozuměl. Interkomem vydal rozkaz a pak se znovu apaticky zahleděl na monitory a čekal.

O půl hodiny později byl gatasanský člun plně pod kontrolou mutantů.

Změnil kurz a vzdaloval se od planety. V bezpečném odstupu je následovala ISCHBERG s ostatními mutanty na palubě.

Rhodan byl díky nepřetržitému spojení s kapitánem Taltrou informován o průběhu akce. Zatím se s flotilou zdržoval v pozadí a chtěl zakročit teprve až si Bluesané všimnou, že je někdo tahá za nos.

Gogol slepě poslouchal Gucky-ho a snižoval rychlost letu, až se planeta Gatas proměnila jen ve slabě zářící bod na monitoru. ISCHBERG potom připlula až k člunu a připojila se na něj pomocí magnetických spojů.

Plastikový -tunel pak umožnil průchod z jedné lodě na druhou.

Kapitán Taltra předal prvnímu důstojníkovi velení lodi a spěchal k výstupu. Gucky mu kráčel v ústřety a zubil se. Po boku mu kráčel Gatasan Gogol, který se netvářil, protože byl pod mentálním vlivem Kitaje a Noira.

„Bravo, poručíku Gucku!“ zvolal. „Dobrá práce!“

„Cekal jste snad něco jinýho?“ zvesela se zeptal myšob. „Co říkáte tady na tu talířovou hlavu, kapitáne?“

„No, myslím tady toho Bluesana. Je hodnej jako jehňátko, co ho Kitaj s Noirem zpracovali. Stejně tak hodný jsou všichni ostatní pánové na ty jejich lodi. Takže můžeme začít.“

„Překládat?“

„Jistě!“

V útrokách ISCHBERGU bylo slyšet duté kroky, které se pomalu a rytmicky blížily. Pak se vynořili první pracovní roboti. Každý nesl dvě speciální bomby. Gucky jim ukázal cestu do nákladního prostoru gatasanské lodi. Pak už se o roboty nestaral. Věděl, že svůj úkol splní dobře. Za hodinku byly všechny bomby přeneseny z ISCHBERGU na diskovitou loď. Ivan a litu se s Wuriem přemístili za nimi.

Potom následovala krátká porada s Rhodanem.

„Vezmeš polovinu posádky, Gucky. Kapitán Tál tra zůstane ze zbytkem na palubě ISCHBERGU a bude ti kryt záda. Já na vás provedu s křížníkem CREST falešný útok. Je všechno jasné?“

Gucky zavrtěl hlavou.

„Nic není jasné, Perry. Proč mám převzít půlku posádky. Já mám dokonale poslušnou posádku k dispozici.“

„Myslíš mutanty?“

„Nemyslím mutanty, myslím Ga-tasany. Poslouchají mě na slovo. A jsou

nenápadný. Myslím, že fakt nemá cenu, aby riskovali nějaký další naši lidi." „Nech mě domluvit a dobře poslouchej," řekl Rhodan. „Tady nejde o manévrovací schopnosti člunu, nýbrž o umístění bomb do molkekových skladů. Tví zhyponotizovaní Gatasané se na to vážně nehodí."

„Vždyť společně s litu na to jsme čtyři teleporteři..."

„To nestačí!" velmi vážně opáčil Rhodan. „Dobře ale, vezmeš si jen deset mužů, ani o jednoho míň. Velícího důstojníka si můžeš vybrat sám."

„Tak si vezmu Taltru..."

„Velitel zůstane na palubě ISCHBERGU."

Gucky se zakabonil. Měl po dobré náladě. Zašilhal k prvnímu důstojníkovi.

„Tak dobře, беру komandera Moteliho, jestli souhlasíš."

„Fajn. Jak jste daleko?"

„Ještě půl hodiny, pak budeme mít bomby na palubě... říkals něco o falešném útoku. Tak dej bacha, abys nás ale nerozstřílel na cucky!"

„Útok na vás musíme sehrát, abyste měli důvod, proč přistát na Gatasu. Budete těžce poškození a budete mít problémy s vysílačkou. Když budete mít smůlu, tak vás chytanou. Musíte počítat s nepříjemnostmi a budete si muset vystačit bez nás."

„Neboj," zabručel Gucky a podrbl se za uchem. „I kdyby nevyšlo vůbec nic jinýho, Ivan si poradí."

Rhodan ustoupil z obrazu a na monitoru se objevila Bullyho tvář.

„Tentokrát je to zatraceně nebezpečný, prcku. Fakt nechceš litu radši nechat tady na CRESTU? Dám ti na ní pozor!"

„Ty?" zapištěl Gucky. „Zrovna ty že bys na ní dal pozor? To mám svoji maličkou, hodnou litu nechat v pařátech takovýho neznaboha jako seš ty? Tobě bych teda určitě svěřil svou ženu, to mi věř. Navíc..."

„Co navíc?"

Gucky zalapal po dechu.

„Co myslíš, že jsem se o tobě asi tak poslední dobou dozvěděl? V Terranii před tebou neobstojí žádná sukně!"

„No jo," vzdychl Bully. „Tak to se nedá nic dělat. Mám já to s tebou těžký. Myslel jsem to dobře."

ISCHBERG se rychle vzdalovala.

Gucky překonal nepříjemný pocit v žaludeční krajině a uvědomil si, že velí. Ostatní si v žádném případě nesměli všimnout, že jeho myšlenky nejsou zdaleka tak jednoznačně odvážné jako jeho slova.

„Tak," zapištěl a podíval se na komandera Moteliho. „Od tyhle chvíle je všechno na vás a na vašich lidech. Vy převezmete řízení DISKU. Ten Gatasan tady, jmenuje se Gogol, udělá, co mu řeknete. Já se nemůžu starat o všechno. Mutanti a já zlikvidujeme molkek, vy budete řídit loď. Jasný?"

„Samozřejmě, poručíku Gucku," zavrčel Moteli. „Rozumíme, víme, o co jde. Jenom ten útok CRESTA mi dělá starosti."

„Rhodan si dá pozor. Nesestřelí nás úplně," řekl Gucky a ukázal prvního důstojníka Gogolovi: „Tohle je teď tvůj pán, rozumíš? Budeš dělat přesně to, co ti řekne."

Gatasan souhlasil. André ho ovlivnil dobře.

O deset minut později zaútočila CREST.

DISK se mezitím znovu natolik přiblížil ke Gatasu, že už bylo vidět obranná planetární stanoviště. Bluesanské lodě zoufale vyražely ze všech stran a snažily se zahnat Rhodanovy jednotky. Komander Moteli nenápadně vmanévroval zajatý člun do obranné linie.

Rhodan sice uhlídal, aby energetické paprsky DISK jenom olízly, ale stejně Gucky později přiznal, že nikdy v životě neměl takový strach.

Člun byl brutálně vytržen z kurzu a poletoval jako zvadlý list. Žádný Gatasan mu nepřiletěl na pomoc, považovali ho za sestřelený. Ale to patřilo k plánu.

Z jedné z pozemních stanic dostal velitel Gogol rozkaz uprchnout anebo přistát. Gogol neodpovídal. Následkem toho dole usoudili, že má poškozené vysílačky.

Náraz, doprovázený detonací, odhodil Guckyho ke stropu kajuty.

Duchapřítomně zachytil litu a uchránil ji před zraněním. Zlostně přitom vycenil hlodák.

„Jestli s tím má něco společného Bully, přetáhnu mu kůži přes hlavu!" zapištěl.

litu se k němu přivinula.

„Co máš proti Bullymu? Mně se líbí."

Guckymu se zjezily chlupy na hřbetě.

„Cože? Jak se ti ta zrzavá, tlustá nestvůra může líbit?"

„Ale Gucky! Bully je přece tvůj nejlepší přítel? Jak o něm můžeš takhle ošklivě mluvit? Víš přece, že nám vždycky rád pomůže a že hlavně mě má rád..."

„To je právě to!" zvolal Gucky a praštil se tlapkou do čela. „To je právě to! Jsí moje žena! Na to nezapomínej!"

litu se začervenala.

„Ale ale, ty jeden fantasto! Jak tě vůbec napadlo, že by Bully a já...?"

„U něj je možný všechno!" konstatoval Gucky a přivinul litu ještě blíže, aby ji chránil pro případ dalšího nárazu.

„Nemožné není možné ani u něj," odpověděla ntů.

Gucky zavřel oči.

»Vy ženský jste fakt divný..."

hlesl, ale vtom nablízku něco vybuchlo. Tlaková vlna vytrhla dveře z pantů a odmrštila je do kouta, litu se za nimi zahleděla a vzdychla: „Perry je zase jednou důsledný. Zdemoluje celý člun. Nakonec se doopravdy zřítíme.”

„To už se děje,” řekl Gucky a odrazil se od lůžka, na kterém seděli. Ve stavu beztlíže se vznášeli ve vzduchu. „Žádná gravitace. Je na čase, abych to zařídil sám. Na můstku to nějak nezvládají. Pojď, teleportujeme se!”

Všichni mutanti tam byli shromážděni. Komander Moteli a jeden z jeho mužů obsluhovali společně s Gogolem a několika Gatasany přístroje.

Ostatní členové posádky byli roztroušeni po palubě.

Lod' se řítila k planetě.

„Opravdu padáme?” zeptal se Gucky. „A vypadáme přitom dobře?”

Moteli se donutil k úsměvu.

„Ani se o to nemusíme příliš snažit, Gucky, vážně padáme... ale za chvíli zapneme nouzový pohon a přistaneme měkce. Gogol je velmi dobrý pilot.” Na Gatasu očividně vládl chaos. Shozené bomby zle poničily část budov a celé kosmodromy. Všude se válely trosky lodí. Provoz byl nuceně zastaven. Búhví ale co se odehrávalo pod povrchem planety.

„Už je na čase, abychom přistáli,” Tekl Gucky.

„A kde?” zeptal se komander Moteli.

„Ale Karle!” vyčítavě odpověděl Gucky. „Samozřejmě, že na největším kosmodromu u Bloku Pátý Ostražitosti. Kde jinde?”

„Blok Páté ostražitosti?”

„Jo - ty to tady neznáš, jasně. To je podzemní město, ve kterém Ga-tasani skrývají hlavně průmyslový zařízení. Máme zjištěný, že právě tady přistávaly transportní lodě s molkexem. Dá se teda předpokládat, že tam někde ten náš molkex bude. Je to logický?”

„Ano.”

„No tak! Pokusíme se nenápadně přistát na velkém kosmodromu. Možná na okraji, kde se o nás nikdo nebude dvakrát starat. Nevím, co bysme dělali, kdyby k nám na palubu chtěla přijít parta strážnejch Bluesanů.”

„Ovlivnili bychom je,” odpověděl Moteli. „Na co máme Noira a Išibašiho?” Gucky na něj zíral.

„Že bysme je ovlivnili, myslíš? To není tak jednoduchý a taky to nejde tak rychle. Byl bych radši, kdyby nás nechali na pokoji. To by pak nemělo žádnéj smysl, aby nás Rhodan tak krutě ostřeloval.”

DISK přelétl menší kosmodrom. Zřetelně viditelná obranná dělová stanoviště mlčela. Všude postávaly poškozené diskovité lodě. Bluesané rozčileně pobíhali po prostranství. Bylo zřejmé, že se jejich jindy tak přísná organizovanost třísnila.

„Náš cíl leží asi dvě stě kilometrů odtud, Karle,” řekl Gucky. „Přistán tak,

aby si každej musel myslet, že nám nic jinýho nezbejvá."

„Však ono to tak pomalu bude," zabručel Moteli.

Na obzoru se objevilo velké město.

„To je ono," vysvětloval Gucky. „Za městem začíná kosmodrom. Pod ním skladují molkek."

Komander Karl Moteli neodpovídal. Stál vedle Gogola, který přijal místo v pilotním křesle a každý rozkaz svědomitě plnil.

Za městem se rozprostíral kosmodrom, obrovitá zpevněná plocha, obklopená nepřehlédnutelnými průmyslovými zařízeními všeho druhu. I tady vládl zmatek, jako všude, kudy prolétli. Válka, kterou Gatasané rozpoutali po Galaxii, se jim vrátila až na mateřskou planetu a rozsávala smrt a zkázu.

„Kdo seje vítr..." zamumlal Moteli a Gucky na něj zkoumavě pohlédl.

„Co tím myslíš?"

„To je přísloví. Kdo seje vítr, sklízí bouři."

„Aha, moc hezký," zapištěl myš-ob. „Ti tam dole zaseli vítr a teď sklízej hurikán, co?"

„Tak nějak. Tam vpředu končí kosmodrom. Prikážu Gogolovi, aby tam přistál. Mezi těmi hromadami šrotu. Řekl bych, že to kdysi asi bývaly pyšné křižníky Bluesanů."

„Ano, přistaneme mezi nima.. Aspoň nám budou krýt záda."

Těsně je minulo několik strážných křižníků, ale nijak si nevšimaly těžce poškozeného DISKU, který padal jako kámen a patřičně tvrdě přistál. DISK se položil na bok, ale nepřekotil se. Ve skladu se bomby vytrhávaly z ukotvení v regálech. Muži, kteří je tam strážili, zděšeně uskakovali, ale nemuseli mít strach, protože tyhle bomby díky mikrohypertronům samy nevybuchovaly.

Na můstku zakopl Ivan o Gucky-ho a natáhl se. Zatímco Gucky se jen otřepal, Ivan zůstal sedět a jeho hlavy se začaly hádat, která nedávala pozor. „Přestaňte!" okřikl je Gucky. „Buďte zticha! Copak nevidíte, že je tu dáma? Co si o vás pomyslí?!"

Ivan zmlkl a vstával. Byl sice nej-mocnější ze všech mutantů, ale před Guckym měl respekt. Obě hlavy otevřely najednou ústa a řekly: „Rozkaz, poručíku Gucku!"

Moteli si dlaněmi zakryl uši.

„Podívejte se kolem sebe, co se tu děje a vy se hádáte!"

„My už jiný nebudeme," zašklebil se Gucky a pohlédl na monitory.

Okamžitě se šklebit přestal.

Z trosek lodí vyprošťovali zraněné Bluesany. Všude kolem vládl děs a hrůza.

„Tem nepomůžeme," poznamenal myšob. „Musíme do města."

„Jistě," kývl Moteli. „Tady někde pod zemí jsou zásoby molhexu, o které nám jde. Fajn. Jak se k nim dostaneme?"

„Mohl bych se teleportovat," navrhoval Gucky.

„A nás nechat trčet tady?" zavrtěl hlavou Moteli. „Víš přece jak by to bylo nebezpečné, kdyby tě odhalili. Nemůžeš vědět, kde se materializuješ.

Nezbývá nám než vyslat průzkumnou jednotku. Průzkumnou jednotku Gatasanů."

„Na to už jsem taky pomyslel. Náš přítel Gogol je pro takový úkol naprosto ideální. Ptám se jenom, jestli ho můžeme nechat odejít, aby nenadělal nějaký hlouposti. Vliv na něj není nekonečný."

„Někdo musí s ním."

, Jo, a sice Noir nebo Kitaj. Máme na palubě bojový obleky?"

„Zůstaly na ISCHBERGU."

„To je škoda," rozpačitě se podrbal Gucky. „No nic. Koukneme se nejdřív ven a pak teprve něco podnikneme. Máme dost času. Jeden nebo dva dny nás nezabijou."

„Spojové vyhodnocení, pane," řekl muž, který právě vstoupil na můstek.

„Neustále zachycujeme hlášení a dešifrujeme je. Podle nich zavládl na Gatasu nepopsatelný zmatek. Dokonce ani vláda pořádně neví, co se vlastně děje. Všechny zbylé síly nasadili na obranu. Na volání lodí o pomoc se nereaguje,

pokud jde o jednotlivé, roztroušené jednotky."

„To je výhoda pro nás," řekl Moteli. „Ted' už chápu, že se o nás nikdo nezajímá."

André Noir byl poněkud při těle. Budil dojem pohodlného člověka. Ale tento dojem byl klamný. Po svých francouzských rodičích zdědil čínorodost. Jakmile se dozvěděl o úkolu, který mu připsal Gucky, okamžitě ožil.

„Bez starostí, prcku, to je maličkost. Gogol je pevně pod mým vlivem, stejně jako ostatní, kteří nás provázejí. Jsou přesvědčeni, že jednají z vlastní vůle a udělají všechno, co jim řeknu. Ale o sebe mám trochu obavy. Každý Gatasan, který nás potká, mě pozná. Nebo jsi něco vymyslel?"

„Jistě. Budeš Gogolovým zajatcem."

„Aha... budu jeho zajatcem..."

„Fajn. Gogol bude mít rozkaz tě někam odvést. To by vám mělo projít.

Hlavně, abys' měl dost času odpovídat Gogolovými ústy na otázky, které by vám cestou mohli klást zvědavci."

„To by neměl být problém," řekl Noir a podíval se na hodinky. „Za chvíli se setmí. Kdy vyrazíme?"

„Za hodinu. Kromě Gogola sebou vezmeš ještě tři další Gatasany. A nezapomínej na mě! Budu tě telepaticky sledovat. Pokud by ses' dostal do problémů, vytáhnou tě z nich. Ale raději bych se jim na tvém místě vyhnul. Na Gatasu by propuklo peklo, kdyby se někde vynořil teleporter - a ještě ke všemu

-já."

„Dobrá," přikývl Noir. „Rozumím."

Venku na kosmodromu prakticky neustával zmatek a chaos. Pořád přistávaly poškozené lodě. Bojová flotila kroužila kolem soustavy Verthu a izolovala Gatas od všech ostatních světů. Bluesané zůstali sami. Zoufale se bránili přesile nepříteli.

V horečnatém spěchu vyváželi z podzemních skladů nové molkekoxové zásoby, aby opancérovali lodě, které svůj molkekox ztratily.

„Tady se o vás nikdo starat nebude," řekl Gucky Noirovi u výstupu z lodi.

„Ti máj svejch starostí dost. Hodně štěstí, André!"

„Díky, budu ho potřebovat," kývl Noir na myšoba a vykročil kupředu.

Gogol a tři důstojníci Gatasu ho poslušně následovali.

Ani ne sto metrů od DISKU stál křižník Gatasanů, který právě přistál. Byl těžce poškozen v horní polovině a právě se k němu blížila skupina techniků. Z lodi začali evakuovat první zraněné.

Všude kolem postávaly skupinky ozbrojených strážných. Velitel jedné z nich se najednou zarazil, obrátil se a vykročil k Noirovi.

„Pošleš ho pryč," vnukl Noir Gogolovi. „Znáš své rozkazy."

Tohle bude zkouška ohněm, pomyslel si Noir. Nyní se ukáže, jestli má své Gatasany opravdu pod kontrolou.

Strážný se zastavil a cosi řekl Gogolovi. Noir rozuměl:

„Kdo je to?"

„Zajatec, důstojníku," odpověděl Gogol. „Zaútočil na mou loď. Všichni jeho muži zahynuli."

„Zajatý Pozemšťan? Toho mi předáš."

Tak teď se uvidí, pomyslel si Noir a strčil ruku do kapsy, aby nahnátl malý paprskomet.

„To nemohu," odpověděl Gogol. „Musím ho odvést Radě vědců."

„Ty?" podivil se důstojník a přistoupil o krok blíž. „Nebyl by to úkol pro mne? Podle tvých hodnotných označení vidím, že jsi velitelem výzkumné lodi. Předej mi zajatce."

„Ne."

Noir pochopil, že musí zakročit, aby to s Gogolem nepřehnal. I hypnotlak má své hranice. Mohl by se prolomit. Soustředil se na strážního důstojníka a pronikl do jeho vědomí. Bylo to snadné, protože cizí vědomí zasáhl

naprosto nepřipravené.

Důstojník náhle zasalutoval.

„V pořádku, veliteli," řekl a ustoupil z cesty.

Noir si oddechl. Když odcházeli, díval se, jak se strážný vrací ke svým mužům a informuje je. Nebyl si jist, jestli hypnotik vydrží dostatečně dlouho, ale věděl, že si dotyčný důstojník na tuhle událost posléze už nevzpomene. To byla výhoda ovlivňování.

Gogol zastavil u prázdného transportéru. Řidič se vyklonil "z okénka.

„Ano?"

„Rozkaz Rady: mám tohoto muže odvézt do Bloku Páté Ostražitosti. Dej mi k dispozici svůj vůz."

„Ale..."

„Žádné ale. Mám vyšší hodnost. Musíš poslouchat moje rozkazy, pokud nechceš být potrestán. Otevři kabinu a odvez nás tam!"

Gatasan poslechl už bez odmouvání. Gogol, jeho tři podřízení a Noir pak nasedli do vozu, který ihned obrátil a rozjel se zpátky do města.

Nyní už je nikdo nezdržoval.

Aspoň prozatím.

Kopulovité stavby se rychle blížily. Zároveň se rozjasnilo, protože celé město leželo pod zářivou světelnou kopulí. O ochraně proti vzdušným útokům Gatasané zřejmě nikdy příliš neuvažovali, protože, kdyby se Rhodan rozhodl zaútočit proti tomuto městu, zničil by ho jedním úderem. Ale Rhodan nechtěl Gatas ničit, on ho chtěl ovládnout.

Řidič dojel na kraj města a zastavil.

„Kam to bude?"

Gogol zaváhal. Čekal na instrukce, které dostával beze slov. Noir nehypnotizoval řidiče. Muselo to jít i tak. Pohlédl na Gogola. Neslyšitelný rozkaz přeskočil.

„Blok Páté Ostražitosti. Hlavní vchod."

Vůz se znovu rozjel.

Noirovi to na chvíli připadalo, jako by Gogol promluvil trochu nejistě, ale snad se mýlil. Věděl, že je nervózní. A kromě toho tu byl Gucky, který hlídal všechny jejich myšlenky.

Na ulicích vládl hustý provoz. Vozy policie a sanitky projížděly mezi ostatními velkou rychlostí, bezohledně a s vyjímami sirénami. U domů se shlukovali bezradní, bezmocní Gatasané. Náhlý útok Pozemšťanů je překvapil a šokoval. Pokud skutečně ještě přijdou o svůj molkex, bude porážka neodvratná. Nebo respektive jednání, o které Rhodanovi šlo. Na to se ale musí nejdřív ten molkex najít.

Vůz právě projížděl po pravé straně široké ulice. Provoz poněkud řídil,

kosmodrom byl už daleko. Gogol řekl cosi řidičovi, ale Noir tomu nerozuměl. Pravděpodobně instrukce, protože se vůz rozjel rychleji. Náhle vjeli do podzemí. Sklon vozovky byl sice mírný, ale Noir si uměl spočítat, že po deseti minutách budou tak sto metrů pod povrchem.

„Tudy se jede k Bloku Páté Ostražitosti?“ zeptal se Gogola.

„To je nejkratší cesta,“ odpověděl Gatasan. Jeho hlas nic neprozrazoval. Byl mechanicky jednotvárný.

Řidič si pasažérů nevšímal.

„Je vstup hlídáný?“

„Ano.“

„A víš, co máš udělat?“ •

„Požádáme o povolení ke vstupu,“ řekl Gogol.

Napravo a nalevo byly odbočky. Provoz byl velmi mírný.

Vůz odbočil.

Ulice byla stejně jasné osvětlené jako hlavní, ale bylo tu ještě méně lidí a vozidel. Už neklesali. Napravo i nalevo stály budovy. Jeli po rovině. Noir odhadoval, že jsou v hloubce čtyři sta metrů.

Čtyři sta metrů pod povrchem!

I kdyby tu bylo uloženo deset miliónů tun molkexu, cáry neomolkexu by nemohly tak silnou vrstvou horniny proniknout!

„Už tam budeme,“ řekl Gogol.

Noir se protáhl a podíval se na

v 1 • v

řídíce.

Gatasan seděl bez hnutí za řízením. Jedním okem v zátylku opětoval Noirův pohled. Druhé zadní oko bylo namířeno na Gogola.

Ulice vedla k bloku budov a najednou se změnila v tunel, uzavřený s obou stran. Žádná odbočka.

Vpředu se náhle rozzářila světla. Pohybovaly s v nich postavy. Cesta končila před ocelovou mříží, za

kterou se rozprostíralo obrovité prostranství, obklopené plochými budovami. Zprava tekla klidná, podzemní řeka se zpevněnými břehy.

Řidič se ani neotočil, když otevřel okénko k pasažérům a řekl: „Sice mi do toho nic není, veliteli, ale víš, že do Bloku Páté Ostražitosti mají přístup pouze oprávnění Gatasané?“

„Jak můžeš vědět, jestli jsem nebo nejsem oprávněn ke vstupu?“

„Ty možná ano, ale ten cizinec určitě ne.“

„Je to vědec. Může nám dát cenné informace. Pokračuj!“

Kovová mříž se blížila. Přehrazovala přístupovou cestu až ke stropu. U brány stáli ozbrojení strážníci.

Gogol nechal zastavit. Vystoupili.

„Ty můžeš jet zpátky," přikázal řidiči.

Gatasan za řízením vypadal šťastně, když obracel a mizel v tunelu.

Noir se za ním rezignovaně otočil. Gogol pak mašíroval se svými třemi muži a „zajatcem" k bráně. V ústrety mu vyšli tři důstojníci,

„Co chceš?"

„Mám úkol od Velké Rady. Musím tomuto cizinci ukázat blok. Rada si od jeho reakce slibuje cenné informace."

„Pozemšťan? Tady, v Bloku Páté Ostražitosti? Tobě přeskočilo."

„Mně ne, leda tak Velké Radě,

protože ta to přikázala. Co je? Vy nechcete uposlechnout rozkaz?"

První důstojník zaváhal.

„Máš ten rozkaz písemně?"

„Ne, jistěže ne. Kdo by v tak těžkých dobách ještě vydával písemné rozkazy? Už jste asi dlouho nebyli nahoře, co? Porážka je neodvratná. Naší jedinou nadějí je, že tento Pozemšťan promluví."

„Nerozumím ti sice ani slovo, ale asi víš, co říkáš. Pojď. Doprovodím tě."

Gogol vypadal sebejistě. V podstatě nehrál divadlo, protože ve svém stavu neznal ani strach ani odvahu. Jednal bez emocí.

Noir se obezřele rozhlížel.

Bylo to jasné. Obrovitou kovovou branou sem obvykle vjížděla nákladní vozidla s molkexem. Podle všeho náklad pak směřoval ještě hlouběji do podzemí, o čemž svědčily početné nákladní výtahy.

Strážní důstojník je provedl branou a šel napřed. Ruku měl na rukojeti zbraně. Moc jim nedůvěřoval. Noir se v duchu připravoval, že ho také bude muset ovlivnit.

Kolem prostranství byly rozmístěny haly, ve kterých byly diskovité čluny pokrývány molkexem. Všude kolem lodí se to hemžilo pracovními roboty. Noir doufal, že Gucky nespí a že čte jeho myšlenky. Byly tam stovky člunů. Dalo se předpokládat, že je odtud dopravují výtahy na povrch a pak startují. V podstatě to

tam byl úkol pro Ivana. Možná později.

„Ten důstojník nás vede k výtahu, Gucky! Teď se ukáže, jestli pojal nějaké podezření nebo ne. Půjde s námi dál? Ano, jde s námi. Klesáme dolů.

Jedeme hranatou šachtou... a už zastavujeme."

Noir přerušil vědomě řízené myšlenky určené myšobovi a rozhlédl se.

Výstup se otevřel. Cesta byla volná.

Noir se v duchu divil, že to všechno proběhlo tak klidně a bez potíží. Kde byl nějaký šéf této podzemní oblasti? Proč se tady nikdo o nic nestaral?

Vynořily se další strážní. Jakmile poznali svého nadřízeného, zasalutovali a

uvolnili cestu. Gogol kráčet vedle Noira, jakoby šlo o nevinnou procházku. Za nimi šli tři Gatasané z DISKU.

Před jedněmi dveřmi se strážný zastavil.

O kus dál vpředu byla dvojité mříž a za ní masivní kovové dveře. Podle Noira za nimi musela být uložena molkekoxová zásoba planety. Strážný ukázal na dveře.

„Hlavní vědec a správce skladu rozhodnou, co se má stát.“

„Díky,“ řekl Gogol. „Můžeš se vrátit.“

Strážný však zůstal stát.

„Doprovodím vás.“

Noir měl pocit, že viděl jak Gogol pokrčil rameny, ale pak tuto myšlenku zavrhl jako nepravděpodobnou. Bylo to vyloučeno stejně, jako že by se Gogol mohl usmát nebo zamračit. Gogol prostě stál a čekal, dokud strážný nestiskne tlačítko ve stěně.

Dveře se otevřely.

Vzadu v místnosti seděl u stolu nějaký Gatasan. Podíval se na příchozí.

Když spatřil Noira, vyskočil ze židle. Strážný zabouchl dveře a v ruce se mu objevila zbraň. Mířil na Noira.

„Co to má znamenat?“

Gucky! Je to past! zoufale a naléhavě si myslel Noir. Vběhli jsme do pasti. Jak je to možné? Počkej ještě, pokusím se z toho vyklouznout.

Strážní důstojník řekl: „Velitel Gogol přivádí zajatce. Pozemšťan není spoután. Vešel do skladu. Nevím, proč ho Gogol přivádí, ale tvrdí, že jedná na rozkaz Rady. Já o tom pochybuji.“

Hlavní vědec pohlédl na Gogola.

„Co na to řekneš?“ zeptal se a když mu Gogol neodpovídal, zapnul malý monitor na stole a jakmile se na něm objevila tvář jakéhosi Bluesana, zeptal se: „Dotaz z Bloku Páté Ostražitosti. Byl velitel Gogol zmocněn přivést sem Pozemšťana?“

Odpověď zněla jednoznačně.

Monitor zhasl.

Hlavní vědec se dlouze zadíval na Gogola i na Noira.

Pak řekl strážnému jediné slovo:

„Zabít!“

Noir se příkrčil a jedním skokem se octl za stolem. Věděl, že Gatasané mívají velkou fyzickou sílu. Pak se plně soustředil na strážného. Když ho zasáhl hypnoblok, ruka se zbraní pomalu klesla, až paprskomet nakonec se zaduněním dopadl na podlahu. Noir se vztyčil a chytil hlavního vědce jako rukojmí.

Usmál se, ale když se pootočil, díval se najednou do ústí hlavně Gogolovy

zbraně. Velitel DISKU se probral.

„Ani hnout," řekl. „Jestli se pohnete, zabiju vás klidně oba."

Pomalů se blížil.

Noir čekal.

Čekal a intenzivně přemýšlel. . .

Gucky byl telepaticky naprosto schopen přesně sledovat Noirovu cestu.

Všechno, co André viděl, viděl i Gucky, i když jen v duchu. Navíc neustále přesně věděl, kde Noir je a znal i vzdálenost. To bylo bezpodmínečně nutné, kdyby k němu musel rychle teleportovat

Aby nebyl v soustředění rušen, poslal litu z kajuty pryč. Něco zabručela, ale šla za Rasem Čubajem.

„Máš jít ke Guckymu, Rasi."

„Ale? Copak, copak?"

„Na nic se neptej a jdi, ať mám klid."

Ras se usmál.

„Aha, velký Mistr chce. Tak já

jdu. ty si tady klidně lehni a prospí se. Už brzy bude noc."

Pak se Ras vydal za myšobem.

Gucky ho přivítal slovy: „Sleduju v myšlenkách Noira. kdyby mu něco nevyšlo, oba za ním skočíme. Mám zaměření a vezmu tě sebou. Máš zbraň?"

„Jistě," řekl Ras a poklepal na rukojeť u boku.

„Fajn."

Pak bylo ticho, občas přerušované Guckyho zprávami.

„Ted' jedou nějakým tunelem... aha, zábrany... ale prošli... arzenál..."

Ras mlčel. Věděl, že ted' nesmí Guckyho rušit.

„Místnost. . . sedí v ní nákej chlápek. Aha, hlavní vědec." Krátká pauza,

pak: „Ted' to ale bude vostrý. Au, zatraceně! Gogol ztratil hypnoblok!

Sakra! Ohrožuje Andreho ! Rychle . . . musíme tam!"

Popadl Afričanovu ruku, ještě jednou bleskově zkontroloval impulzy, pak dematerializovali.

„Nedívej se na měl nebo tě rovnou zabiju!"

Gatasan poznal, že bych ho mohl hypnoticky ovlivnit, pomyslel si zoufalý Noir a toužil po tom, aby se už konečně objevil Gucky. Podíval se do kouta, zašilhal po Gogolovi, který se pokoušel probrat strážného z hypnobloku, ale zbytečně.

„Co to má všechno znamenat?" zeptal se hlavní vědec. „Copak se všichni zbláznili? Požadují vysvětlení a..."

„Ten Pozemšťan disponuje neobyčejnými psychickými silami. Dokáže ovlivňovat jiné bytosti. Musí být zabit."

„Proč jsi ho sem přivedl?“

Gogolovi ty otázky očividně vadily. Nadále na Noira mířil a zakazoval mu, aby se na něho jen podíval. Bez přímého pohledu se ho však Noir nemohl nijak zmocnit.

V tu chvíli se uprostřed místnosti roztočil vzdušný vír. O vteřinu později se Gucky a Ras materiálozovali.

Gogola to příliš zaskočilo, než aby stačil včas zareagovat. Nechápatě zíral na myšoba, který se zničehonic vynořil ze vzduchu jako duch a mířil na něj. Ras popadl hlavního vědce a sebral mu zbraň.

„Tak co?“ pyšně zapištěl Gucky a otočil se na Noira. „Perfektní servis, co?“ „Však už byl nejvyšší čas!“ řekl Noir a ukázal na Gogola. „Jeho blok nebyl dost silný.“

„Napasuj mu nový,“ radil Ras. „Kdyby teď někdo přišel, máme po radosti.“ Zatímco se Noir věnoval vědci a Gogolovi a pasoval jim hypnoblok, Ras a Gucky prohlíželi místnost. Byl v ní bezpočet informačních přístrojů, pomocí kterých bylo okamžité možné navázat spojení s centrály policie a flotily, jakož i vládou. Bylo by dobře, kdyby hlavní vědec mohl znovu zaujmout své místo, aby mohl ihned odpovídat na případné dotazy. „Hotovo?“ tiše se zeptal Gucky.

Noir neodpovídal. Jenom přikývl.

Gogol se mezitím vrátil ke svým třem Gatasanům. Byl opět zcela pod vlivem hypnobloku. Strážný se choval neutrálně. Byl připraven provést jakýkoliv rozkaz, který by mu Nok dal.

Tím se sklad molkexu už napůl stal majetkem Pozemšťanů.

Otázkou bylo, jen jak sem přinést bomby. Jistě, měli k dispozici tři teleportery, vlastně čtyři, když se počítala i Dtu. Ale bylo tam také víc než tisíc malých bomb. Dlouhotrvající záležitost. Mohem jednodušší bylo naložit je všechny na transportér a přivést je sem.

A přesně tohle měl Gucky v úmyslu.

Bendrix byl policejním šéfem města, které se ve volném překladu jmenovalo Molkek City. Byl to Gatasan a žádný Pozemšťan by ho nerozlišil od jiného Gatasana. Pro Pozemšťany vypadali všichni Bluesané stejně. Hlášení o blížící se neodvratné

porážce se množila. Bendrix seděl ve své kanceláři. Válka byla záležitostí vojáků. Jeho se nijak zvlášť netýkala. Ale dělal si starosti.

Proč vláda nic nepodnikala? Nemela snad dostatek schopných vědců, kteří by mohli pracovat na vylepšení zbraní? A molkek? Nebyly ho ve skladech desítky miliónů tun? Nedalo by se s tím něco dělat?

Někdy měl Bendrix pocit, že na Gatasu už není nic jak bývalo. Jeho informační kanály byly často ucpané a někteří z jeho nejlepších spo-

lupracovníků se beze stopy ztráceli. Vsadil by klidně jedno ze svých Čtyř očí, že na Gatasu řádí agent Pozemšťanů.

Rozhodně zmáčkl tlačítko na stole před sebou.

Obrazovka se pomalu rozzářila, pak se na ní objevila tvář.

„Dělám si starosti,“ vážně řekl Bendrix. „Obávám se, že neděláme všechno, co je v našich silách.“ „Jak to myslíš, Bendrix?“ „Myslím hlavně šéfa skladu, Gor-ho. Hlavního vědce. Sedí na prameni, ale nic nedělá. Co kdybychom mu poslali přísnou výzvu? Prvního stupně?“

Gatasan na monitoru chvíli mlčel. Zastupoval premiéra. Gorha byl ministrem vnitra.

„Takže hlavní vědec? Ty si myslíš, že nedělá všechno, co je v jeho silách? Tak dobrá. Pusť se do něj. Ale opatrně. Nesmí se mu nic stát.“

Bez něj bychom se nedostali k zásobám.“

„Díky, Gorho, spolehni se na mě.“

Obrazovka zhasla.

Bendrix si oddechl. Zamyslel se, jak by měl tento problém co nejlépe vzít do rukou, když vtom se rozletěly dveře a do místnosti se vřítel muž v uniformě bezpečnostní služ-by.

„Co si to dovoluješ...?“

„Odpusť, pane, je to naléhavé.“

Bendrix klesl zpátky do křesla.

„Tak mluv!“

„Pozemšťan, pane! Právě jsme dostali hlášení, že tu byl viděn Pozemšťan. Hlásil to jeden řidič.“

„Pozemšťan? Říkáš Pozemšťan? Mluv!“

O několik minut později se městem řítilo další policejní vozidlo a zanedlouho zmizelo v tunelu vedoucím k Bloku Páté Ostražitosti.

„Vyšlo to?“ zeptal se Gucky.

Noir přikývl.

„Můžeš se spolehnout, že ten jejich hlavní vědec je nyní naším člověkem. Nikdo si toho nevšimne. Bude jednat stejně jako dřív, ale nás bude považovat za spojence.“^

„Snad nás neprozradí. . . třeba neúmyslně.“

„To sotva. Pokud mu někdo zavolá, nebude o nás vědět.“

„Tak to bychom Ras a já zase

mohli zmizet a ty to tadý zatím všechno hezky připrav. Kdyby ti hrozilo nebezpečí, hned jsme zpátky.“

Noir nevypadal dvakrát šťastně. Nerad je pouštěl.

„Nemyslíte, že bychom měli. . .?“

„Pssst!“ sykl náhle Gucky a podíval se ke dveřím. „Blíží se sem někdo, kdo

nemá dobrý úmysly. Aha, to je městskéj policejní prefekt. Chtějí se vrhnout na našeho přítele hlavního vědce... to bych ale nerad... jejich... šest! Zvládneš je, André?"

Noir zavrtěl hlavou.

„Ne, je jich moc. Co budeme dělat?"

„Zmizíme! Rasi, ty si vezmeš Gogola, já Noira. Zpátky na loď!" Pak chvíli naslouchal. „Blíže se opatrně. Řidič, kterej vás sem přivezl, to prásknul.

Mají podezření, ale jestli tady hlavního vědce najdou jenom se strážným a tréma Gatasanama, bude to oukej. Mizíme!"

Sotva dematerializovali, dveře se rozletěly. Do místnosti se vrátil Bendrix se svými lidmi.

Hlavní vědec zvedl hlavu a pohlédl na ně mírně udiveně.

„To je ale zatracený překvapení!" Gucky se mračil a to nevěstilo nic dobrého. Posadil se na postel v kajutě a oči měl zavřené, aby si nenechal ničím odvádět pozornost.

Skok zpátky na loď se podařil. Ras odvedl Gogola k ostatním Ga-tasanům, které střežil Kitaj. Rychle nakoukl do své kajuty: ležela tam litu a spala.

Usmál se a řekl myšobovi, že jeho malá paní se má dobře. Gucky si odpustil kousavou poznámku, protože na to neměl čas. Sledoval události v Bloku Páté Ostražitosti.

„Ten chlápek se jmenuje Bendrix. Pojal podezření. Pamatuj si ho, André, budeš si ho časem muset vzít na paškál. Ten měl dostat hypnoblok jako první. Teď už je ale pozdě. Budeme muset začít od začátku."

„Co se tam ve skladu vlastně stalo?"

„Bendrix nechal toho vědce zatknout. Chce ho vyslýchat. Pravděpodobně na detektoru lži, anebo ho budou mučit. Tyhle talířový hlavy jsou všeho schopný! Co budeme dělat?"

Noir přimhouřil oči.

„Kdybych nebyl tak unavený, něco bych navrhl. Ale nejdřív se musím vyspat, jinak nedokážu napasovat ani slabý hypnoblok."

„Máme ještě Kitaje," poznamenal Gucky. „Takže co bys navrhoval?"

„Toho Bendrixu bys mohl zaměřit a skočit za ním se mnou nebo s Kitajem. Mohli bychom ho přinutit, aby vědce zase pustil."

Gucky přikývl.

„Vás je potřebujeme tady. To s tím

Bendrixem případně zmáknou sám. Rasi, jsi taky unavený?"

Černoch zavrtěl hlavou.

„Proč?"

„Protože půjdeš se mnou a spolu tomu Bendrixovi naženeme takovou hrůzu, že na to v životě nezapomene."

„Ven!! Během následujících hodin nechci být v žádném případě vyrušován!" zvolal Bendrix a počkal, až jeho podřízení odejdou z pracovny a zavřou za sebou dveře. „Takže, Harprexi, pořád ještě věříš, že je lepší mlčet než mluvit? Co ten Pozemšťan? Co o něm víš?"

Šéf skladu nechápavě koukal.

„Nevím, co máš na mysli. O žádném Pozemšťanovi nic nevím. V životě jsem žádného neviděl."

„Lžeš!" vyjel na něj Bendrix. „Víš, že mám metody, dobré metody, jak tě přimět k řeči!"

„Nemáš právo se ke mně tak ošklivě chovat, Bendrixi. Jsem vědec a šéf skladu. Mně podléhá Blok Páté Ostražitosti. Tam za všechno zodpovídám já. Kdyby se tam objevil nějaký Pozemšťan, věděl bych to."

„Možná to nechceš vědět?"

„Proč ? Jsem přece Gatasan a každého Pozemšťana bych okamžitě vydal nebo zabil."

Bendrix se předklonil.

„Slyšels, jak Pozemšťané zneškodňují naše molkekoxové pancěře. Nikdy tě nenapadlo, že bys podnikl něco proti?"

„Mí vědci na tom pracují ve dne v noci. Doufáme, že se nám podaří zjistit, jak to dělají a že najdeme nějakou protizbraň."

„Už aby to bylo," zabručel Bendrix.

„Kdo vlastně měl vidět toho Pozemšťana?" zeptal se Harprex, jako by hádal myšlenky svého protějšku. „Můžete ho se mnou konfrontovat. Uvidí se, kdo je tady lhář!"

„Lhář?" hrozivě poznamenal Bendrix. „Však my máme velmi účinné metody jak zjistit, kdo je tady vlastně lhář. Sami jste vyvinuli prostředky. Jsou prostě úžasné..."

„Nemůžeš mě..."

„Ale můžu!" řekl Bendrix a vstal. „A taky to udělám!" .

Ale už se k realizaci svého záměru nepropracoval, protože přesně v tu chvíli se v místnosti materializovali Ras a Gucky. Vynořili se z nicoty tak náhle a nečekaně, že to Bendrix doslova zmrazilo.

„Tak, Rasi, postarej se vo toho poldu. Já pomůžu tomudle chudákovi," řekl Gucky a vzal Harprexe za ruku. Pak si na pár hodin zdřímne."

Když se materializovali v Kita-jově kajutě a předali zajatce, Gucky ještě poznamenal: „Jávě své kajutě a ty taky ve své."

Načež rychle vytáhl litu z lůžka,

aby ji přenesl do své kajuty. Ras si s úšklebkem lehl do svého předehrátého lůžka.

„Dnes je prvního máje pozemského času," řekl komander Moteli třetího

rána po přistání na Gatasu a zamračil se. „Je na čase, abychom konečně něco udělali. Chováme se, jako by nám patřil všechn čas světa."

„Co to říkáš?" ozval se Gucky. „První máj, svátek práce? Dobře, bude to tedy svátek práce, ale pro Gatasany. André a Kitaj už toho policajta zpracovali. Dneska ho po-šíeme do Molkex City."

„Do města? Vy ho chcete propustit?"

„Dá se to tak říct," mínil Gucky. „Tak úplně na svobodě teda nebude.

Poptali jsme se ho a teď víme tak nějak skoro všechno, co jsme chtěli vědět o Gatasu. Víme přesně, kde je umístěnej molkex. A víme, jak ho vyzvednout. Bendrix nám toho obstará. Bendrix je policejní šéf. Po naší kúře se z něj stal docela milej člověk."

„Směl bych vědět trochu víc?"

„Harprexe, to je šéf skladu a klíčová postava, André a Kitaj nastavili tak, že je přesvědčenej, že vynalezl zpevňovací prostředek molkexu. Tento prostředek jsme jako přivezli na jedny naší lodi. Jako že bude stačit, když ho někdo

dopraví k nim do skladu. Stačí přesvědčit ministra vnitra Gorhu a bude to." Moteli přikývl.

„Tomu rozumím."

„Fajn," sklouzl Gucky z křesla. „Tak můžeš připravit naše bomby. Jsou totiž tím údajným zpevňovacím prostředkem molkexu."

Když oba Gatasané po několika málo minutách opouštěli loď, v hlavách měli určitou představu, o které byli díky hypnobloku plně přesvědčeni, a které by je zbavil pouze silný šok.

Gorha byl překvapen, když mu strážce hlásily příchod policejního šéfa a hlavního vědce. -Měl za sebou složité jednání Rady, během které se mu jen s nejvyšším úsilím podařilo přesvědčit ostatní členy, aby nenavrhovali Pozemšťanům klid zbraní.

A teď se objevili tihle dva.

Co to mohlo znamenat?

„Okamžitě je přiveďte ke mně!" přikázal.

Bendrix a Harprex vstoupili a počkali si, až se za službou zavřou dveře

„Posaďte se," řekl ministr vnitra. „Myslím, že mi dlužíš vysvětlení,

Bendrix, poté, co jsi zmizel se zajatcem."

Bendrix se usmál.

„Celá záležitost nabrala nečeká-

ně příznivý obrat, pane. Dobrý pro nás i pro Gatas. Moje naděje, že vědci snad na něco přijdou, se vyplnila. Harprex něco má. Byl ve spojení s velitelem jedné naší lodi, Gogolem. Ten na Harprexův rozkaz odletěl k vzdálené soustavě, aby odtud přivezl určitou látku, která bude působit jako

katalyzátor... ale o tom by měl spíš promluvit Harprex."

Hlavní vědec zdvořile počkal, dokud mu Gorha nedal slovo a pak řekl:
„Zmíněná látka je skutečně katalyzátorem. Zabýval jsem se tím problémem ještě než se tady objevili Pozemšťané. Gogol přiletěl před dvěma dny a..."

„Máš... máš výsledky?" netrpělivě vyhrkl Gorha.

Vědec přikývl.

„Myslím, že ano. Teď bude všechno záležet na tom, jak rychle vyzkouším směs. Musím nechat přenést nádrže s katalyzátorem do Pátého Bloku a vyzkoušet ho, abychom pak mohli naše lodi znovu vybavit molkekem, ale novým molkekem, pane! Mnohem odolnějším!"

„Ta vaše látka je pořád ještě na palubě Gogolovy lodě?"

„Ano, zatím, nebylo možné ji převézt. Transportéry jsou plné raněných a taky jsem chtěl mít vaše svolení."

„Rozumím," přikývl ministr. „Vraťte se a zaříd'te vše potřebné. Ke Gogolově lodi pošlu transportéry..."

Když ti dva odešli, Gorha padl zpátky do křesla a vzdychl. „Takže přece jen je tu ještě jiskřička nade-je--"

Nehoda se stala vlastně jenom proto, že se ovlivněný Harprex přesně držel toho, co mu André a Kitaj vsugerovali.

Brzy odpoledne přijely nákladní vozy. Pak do nich byly nakládány oxidové tekutinové bomby. Každá měla dálkově ovládanou roznětku. Tyto roznětky měly splnit svůj úkol až budou bomby rovnoměrně rozmístěny po skladu molkexu. Pak mohou být naráz odpáleny a oxid vodíku se mohl rozlít všude.

Zprvu šlo všechno jako na drátku.

Deset nákladních vozů bylo plně naloženo a pohnulo se ve směru k městu. Řidiči měli jasné úkoly, přestože nebyli pod hypnotickým tlakem. Přijeli k Bloku Páté Ostražitosti a ohlásili se strážím. Tam už všichni věděli, oč jde. Brána se otevřela a konvoj mohl projet.

Harprex si však uvědomil, že mu Gorha povolil především experiment.

Proto sice nechal devět vozů odjet do skladu, ale ten desátý nařídil poslat do jedné z montážních hal, aby si vyzkoušel, jak přilehne nový plášť na povrch bojové lodi.

Experiment mohl začít.

Když se Gucky probudil, podíval se na hodinky.

„K čertu! Odjeli před pěti hodinami! Půl hodiny cesta, půl hodiny skládat, půl hodiny zpátky. Kde teda jsou? Něco se stalo. Určitě se něco stalo!"

Odmítl dokonce i mrkev, kterou mu litu nabízela, a teleportoval na můstek.

Tam se na něj starostlivě zahleděl Moteli.

„Něco nám tady nesedí," řekl.

Gucky přikývl.

„Taky bych řek. Kdyby se mi aspoň podařilo najít myšlenkový impulzy toho Harprexe, ale nic nenacházím. I Bendrix mi nějak zmizel. Nemůžu žádnýho z nich najít. To je divný.“

„A co řidiči nákladáky?“

Gucky zavrtěl hlavou. „Ty nejsi telepat, kdybys byl, neptal by ses' tak. Na tyhle planetě je několik miliónů myšlenkových vzorků. Jak mám najít ten právej. Harprexe bych na rozdíl od řidičů našel hned protože je výraznej, ale teď nic. Buď je v bezvědomí anebo je mrtvěj.“

„Proč?“

„Právě! To je to, co nevíme. Exis-tujou materiály, který odstíní i myšlenkový impulzy. Takže nemusíme myslet hned na nejhorší. Ovšem taky se nám nevrátily nákladáky, že? Chci se tam podívat.“

„Chceš se teleportovat?“

„Je to risk, to je fakt. Jestli mě někdo uvidí, bude zle... no, snad bychom raději mohli poslat Gogola a já bych jen sledoval jeho myšlenky.“

Soustředím se na ně už tady a...

Gucky se teleportoval k André Noirovi a zasvětil ho do svého plánu. Hypno souhlasil a ještě jednou si vzal Gogola na paškál.

Přestože měl Harprex hypnoblok, nadále dokázal samostatně uvažovat, ovšem v logické návaznosti na vsugerovávané rozkazy. Byl pevně přesvědčen, že provádí Gorhovy rozkazy. Nyní dorazila „látka“. Devět transportérů odjelo do skladu, desátý mu byl k dispozici.

Musel mít jistotu a to velice brzy.

Pracovní roboti skládali náklad a rovnali ho v hale, ve které stála nová loď. Harprex tam čekal nad rozříznutou nádrží, ve které byla modravá tekutina. Vedle něj do nádrže -bomby zvědavě nakukoval i Bendrix.

„Tohle je ten katalyzátor, Harpre-xi?“

„Ano, je.“

„Co máš v úmyslu?“

„Hlavně neztrácet čas, Bendrixi. Musíme rychle provést první pokus.“

Musím si být svou věcí jist. Tady stojí nová loď s obvyklým pancéřem. Je ale neúčinný, proto-

že nepřátelské bomby ho taví. Ošetřím ho tím novým prostředkem a pak se uvidí.“

„Touhle modrou tekutinou?“

„Ano, sám uvidíš, co se stane.“

Jeden z robotů vzal na Harprexův rozkaz nádrž a vylezl s ní nahoru na loď.

Tam pak nádrž prostě vylil. Tajuplná tekutina se velice rychle a rovnoměrně rozlila po celém povrchu lodi. Veškerý molkex jí byl pokryt.

A pak se stalo něco nepochopitelného.

Místo aby molkek ještě více ztuhl, začal bublat, trhat se, stékat a nakonec se zvedat ze země ke stropu. Jenomže strop byl pevný a tak nedošlo k driveefektu. Kaluže neomolkezu se rovnoměrně rozptýlily po celém hangáru a pokryly i všechny dveře. Hangár byl rázem hermeticky odříznut od okolního světa.

Harprex to všechno sledoval se >stoickým klidem. Proces v něm probudil vědecký zájem, i když proběhl v opačném sledu než čekal.

Bendrix zalapal po dechu.

„Pancér - rozpustil se! Totéž provádějí s pancéřem bomby Pozemšťanů!

Harprexi, ty jsi zrádce!!”

„Tohle jsem netušil, Bendrix. Možná, že jsme ten experiment jenom chybně provedli...”

Ale Bendrix kroutil hlavou.

„Já jsem nezapomněl na Pozemšťana, kterého k tobě přivedli.”

„To je přece nesmysl. Dej mi trochu času, Bendrix a uvidíš. Třeba musí být ta látka smíchána se surovým molkekem.”

„Dobře, máš ještě jeden pokus, ale nesmíš mě dlouho tahat za nos. Jdu informovat Gorhu.”

Sel, ale ukázalo se, že nedojde daleko. Neomolkek uzavřel všechny vchody. Vrstva byl jenom pár milimetrů silná, ale odolala veškerým pokusům o její odstranění nebo prolomení. Všichni, kdo se zdržovali v hale, se stali zajatci neomolkezu.

Bendrix přistoupil k ovládacímu panelu a chtěl zmáčknout tlačítko interkomu. Avšak nepodařilo se mu s ním hnout. Neomolkek ho zalil.

Bendrix začínal chápat, že se stalo něco děsivého a nepochopitelného.

Uvázli v pasti. A protože tu byl Harprex s nimi, nedalo se předpokládat, že by to udělal úmyslně.

Bendrix usilovně přemýšlel.

Devět transportérů čekalo na desátý, ale nakonec se všechny rozjely zpátky ke Gogolově lodi pro nový náklad. Do hangáru, kde se prováděl experiment, se nikdo nedokázal dostat. Zevnitř nebylo ani nic slyšet.

Proto se do podzemí odebral i osobně sám ministr vnitra Gorha a vyhledal Gogola, aby se ho zeptal, jak přišel k tajemné, zázračné látce. André a Kitaj však Gogola vybavili novými vzpomínkami. Z nich čerpal při odpovědi ministři:

„Naše loď byla poškozena a potřebovala nutně opravu. V jednom místě byl poškozen i pancér. Přistáli jsme na nejbližší planetě, a bychom to opravili. A tam jsem objevil jezírko s modrou tekutinou. Naši vědci ji nedokázali analyzovat na místě a tak jsme vzali aspoň vzorek a nesli ho na palubu. Při

nastupování jim pár kapek vystříklo na povrch lodi a stala se zvláštní věc: pancéř zapěnil, narovnal se, rozlil se a znovu ztuhl. A byl tvrdší než předtím."

Gorha pozorně naslouchal. Gogolovo vyprávění znělo důvěryhodně. Nebylo důvodu mu nevěřit.

„Harprex je v hale. Nemáme s ním spojení. Muselo se tam stát něco, s čím nikdo nepočítal. Myslíš, že by to mohlo souviset s novou hmotou?"

„To nevím," odpověděl podle pravdy Gogol. Taký nechápal, proč se nemohou dostat dovnitř.

Podobně to cítil i Gucky, který pozorně sledoval Gogolovy myšlenky. Když si však Gogol povídal s tím ministrem, myšob začínal tušit, co se asi přihodilo. Molkex se při pokusu rozpustil a když nemohl uniknout, uzavřel halu zevnitř. Nebylo nic, co by ho dostalo ze zdí a ze dveří. Harprex, Bendrix a všichni ostatní byli ztraceni.

Nikdo se k nim nedostane.

„Zatraceně!" od srdce si ulevil Gucky. „To nám všechno zavařil ten Harprex. Ještě štěstí, zeje Gorha tak nevzdělaný..." dodal a požíval se na Rase. „Co myslíš ty, řekni!"

„Já taky nejsem vědecky vzdělaný," řekl Afričan. „Aspoň co se molkexu týče. Té hmotě aby čert rozuměl."

„Budu tam muset skočit," zamýšleně pokračoval Gucky. „Až bude Gorha sám, napasujeme mu hypnoblok. On je teď klíčem ke skladu. . . uvidíme, co řekne."

Pak se znovu soustředil a naslouchal vzdáleným myšlenkám.

Po deseti minutách oznámil: „Gorha posílá Gogola s pěti Gatasanama do skladu. Ministr si myslí, že v kanceláři hlavního vědce na-jde nějaký záznamy. Možná je právě tohle příležitost, na kterou čekáme."

A když se pak Gorha octl v kanceláři sám, skočili a zpracovali ho tak rychle, že si to ani neuvědomil.

Zbýlé speciální bomby byly umístěny do devíti transportérů. Gorha osobně zaujal místo vedle řidiče

prvního vozu a navigoval kolonu do skladu molkexu.

Mutanti a Moteli to sledovali z můstku DISKU.

„Doufejme, že to dobře dopadne," mumlal kapitán.

„A proč by nemělo?" divil se Gucky. „Rozehráli jsme hru s nejvyššími trumfy. Ministr vnitra sám veze bomby do skladu."

Po dalších patnácti minutách Gucky oznamoval: „Kolona projela, zastavila se na nákladních výtahovejch deskách a teď klesají dolů. Je na čase, abysme převzali režii. Wuriu, ty skočíš s Rasem. Tako půjde se mnou."

„A co já?" zeptala se litu, která právě vstoupila na můstek. „Copak si vážně

myslíš, že tady po kraji budeš cestovat pořád jenom sám? Já chci jít s tebou!
Taky jsem teleporterka!"

Gucky protočil panenky.

„Todle není nic pro ženský," vysvětloval kategoricky. „Mám tě sebou jenom pro případ nouze a..."

„Cože?" kousavě odsekla litu. „To si budu pamatovat, můj milý manžílku. To jsem rovnou mohla zůstat doma. Slibovals mi skvělou akci, vyznamenání-a tak..."

„Jsi telepatka," přerušil ji Gucky, protože právě dostal spásný nápad.

„Budeš pro mně jediný možný spojení s komanderem Motelim a s Ivanem.

Zůstaň se mnou v kontaktu. Kdybych potřeboval Ivana,

přineseš mi ho. Možná, že nás z toho bude muset vysekat."

„Velmi rád," ozval se dvojhlavý mutant.

litu se trochu uklidnila.

Pak už se Gucky rozloučil a společně s ostatními skočil...

... aby se rematerializovali v podzemní kanceláři hlavního vědce.

Gogol už nebyl ani překvapen, když před sebou spatřil myšoba a tři

Pozemšťany. Wuriu se hned pustil do práce. Oči mu jakoby ztuhly.

Soustředěně se díval na zeď směrem ke skladu. Pak mu pohled sklouzl na podlahu... díval se skrz ni...

„Tak co?" naléhal Gucky a Wuriu odpovídal pomalu, jako by se probíral ze sna: „Jsou tam nepředstavitelně velké prostory, naplněné milióny tun surového molkexu. V jiných sálech jsou zase speciální stroje a celá zkušební centra. A zase zásoby molkexu, všude zásoby molkexu. Nevím, jestli vůbec dokážeme ty naše bomby dost dobře rozmístit."

„Toho se neboj," řekl Gucky. „Pokus se najít všechny sklady a zakreslit je. Co strážže?"

„Nic moc," odpověděl Wuriu. „A tam, kde jsou, se o naše bomby nestarají. Gorha zafungoval skvěle."

„To bych mu taky radil," zavrčel Gucky. „Však taky za to jednou dostane metál."

„Ale určitě ne od Gatasanů," dodal Ras.

„Gorha posílá prázdné transportéry nahoru," pokračoval Sengu. „Sám taky nastupuje do výtahu a jede za námi, jak jsme mu přikázali. Co teď?"

„Uvidíme. Třeba za nás převezme i práci s bombama," řekl Gucky, ale ukázal na Gogola: „Taky už by moh něco dělat."

Gorha vstoupil a zavřel za sebou.

Přistoupil ke stolu.

V tu chvíli zabzučel interkom.

Než tomu mohl kdokoli zabránit, Gorha zmáčkl tlačítko. Udělal to

automaticky. Na monitoru se objevila tvář nějakého Gatasana.

„Gorho!“ zvolal ten muž. „Ty se paktuješ s Pozemšťany? Kde jsou Bendrix a Harprex? Co se děje v Bloku Páté Ostražitosti?“

Gorha neodpovídal.

„Zbavuji tě tvého úřadu,“ řekl Gatasan. „Do minuty budou všichni vědět, že jsi zrádce. Naši lidé pak najdou tebe i tvé nové kamarádky. Milost od nás nemůžeš čekat.“

Monitor zhasl.

„Ksaku!“ ulevil si Gucky. „Tak to nám ještě tak scházelo. Kdo to byl?“

„Asi premiér nebo tak něco,“ mínil Tako. „Každopádně nám už Gorha není k ničemu. Co uděláme s bombami?“

„Ivan Gorašin!“ zvolal Gucky. „Počkejte tady. Přivedu ho.“

„Proč?“ divil se Ras.

Gucky mávl rukou.

„Však uvidíš. Je jedinej, kdo do-

káže izolovat Blok Pátý Ostražitosti od okolního světa. A přesně to potřebujeme, abysme mohli nerušené pokračovat v práci!“

Brána se pomalu otevřela.

Stáli na plošině výtahu, který je vyvážel nahoru. Několik Gatasanů, které cestou potkali, snadno přemohli a spoutali.

Prostranství před velkou vstupní branou bylo prázdné. Naproti byla umístěna montážní hala, ve které byli uvězněni Bendrix s Harprexem.

Vstupní mříž. byla zavřená. Několik strážných chodilo po obchůzce.

„Mohli bychom je zneškodnit,“ zašeptal Tako. „Není jich tolik.“

„Uvidíme,“ stejně tiše namítl Gucky,

Po krátké poradě opustil Gogol a jeho tři muži výtah a maširovali ke stráži. Jeden důstojník jim šel v ústřety. Krátké debatě sice nebylo rozumět, ale Gucky ji telepaticky sledoval a v krátkosti informoval.

„Ten chlap je nedůvěřivej. Gogol mu sice řekl, že má své lidi odvést do bezpečí, protože se čeká exploze. Ten důstojník je ale paličák. Tvrdí, že smí svůj post opustit pouze v případě, že dostane odpovídající rozkaz. Ptal se na Gorhu. Aha, už se ví, že má být zatčenej. Tak to máme smůlu.“

„Nevadí,“ zeptal se Ivan. „Mám začít?“

Gucky přikývl.

Ivan soustředil své mocné síly.

Každá hlava vyprodukovala obrovskou energii, které když se překřížily a navzájem doplnily, způsobovaly explozivní rozpad hmoty, na kterou se dvojhlavý mutant soustředil. Ivan však se silami zacházel šetrně, aby detonace nebyla příliš silná.

Mutanti, fascinováni, přihlíželi, jak se kovová mříž začíná nahoře tavit a jak

pak ohnivý prstenec pevně spojuje mříž se skálou. Až budou chtít mříže uvolnit, potrvá jim to týdny, protože mříže byly spečené s kamením. Stráže prchaly na všechny strany. Teď už se přítomnost Pozemšťanů v Bloku Páté ostrážitosti nedala utajit.

Jednoho důstojníka a několik strážných zajali. Čtyři nebo pět jich uteklo neznámo kam. Nyní museli Pozemšťané počítat s protiakcemi.

„Nezbejvá nám moc času," konstatoval Gucky, když dalším výtahem sjížděli do podzemí ke skladům molkexu. Wuriu věděl, kde jsou složeny tekutinové bomby. Nejnaléhavějším úkolem bylo nyní rozdělit bomby všude kolem molkexu. „Každej vezme vždycky dvě najednou. Máme plánek skladů?"

Wuriu mu podal lístek.

Vtom zavylly sirény.

Poplach!

Policejní akce proti Bloku Páté Ostrážitosti byla zahájena.

Gucky se podrbl v kožiše.

„Myslím," řekl klidně, „že se můžeme připravit na překvapení."

První útočící Gatasané narazili na bariéru neviditelné telekinetické energie. Pak je neviditelná ruka popadla a odmrštila je zpátky do chodby.

Boj o nitro planety začal.

Ironií osudu to byl však právě nejmocnější mutant Ivan Gorašin, kdo krátce nato padl do léčky.

Jakmile se „od Wuria dozvěděl, kde je nejbližší sklad, vzal do náruče čtyři bomby a vydal se na cestu, aby je umístil podle plánu. V jeho případě se jednalo o malý sklad, na který měly stačit právě tyto čtyři bomby.

Wuriu a teleporteri to měli jednodušší. Během několika minut přenesli na dvacet bomb, zatímco Ivan byl s těmi prvními čtyřmi stále ještě na cestě. Gatasané před ním prchali, sotva ho spatřili a když Ivan vstoupil do svého skladu, nikde nebyl žádný Gatasan na dohled. Nicméně Ivan potřeboval nějaký čas, než umístil všechny čtyři bomby.

Vtom se v sále rozzářilo světlo a dovnitř se vřítíl tucet Gatasanů. Všichni byli ozbrojeni a mířili na vyjeveného Ivana.

Nemohl nic dělat. Jenom se vzdát.

Pomalu se k němu přiblížili a odzbrojili ho. Jeho jediným štěstím bylo, že ho chtěli dostat živého. Bez odporu se nechal spoutat, ale v duchu pořád myslel na Guckyho, aby na sebe upozornil v případě, že by se myšob snažil k němu telepaticky propracovat.

Ale Gucky měl moc práce.

Ivanovu zprávu nezachytil.

Zato však. litu ano.

Myšobka byla stále ve spojení s Guckym a sledovala akci z paluby lodi. Občas telepaticky nakoukla i do myšlenek ostatních a do těch Ivanových se podívala zrovna ve chvíli, když byl přepaden.

Okamžitě se snažila upozornit Guckyho, ale ten byl skutečně příliš zaměstnán a nereagoval. litu viděla, že je odkázána sama na sebe a že se musí rychle rozhodnout.

Gatasané vedli dvojhlavého mutanta dlouhými chodbami a prošli přísně střeženou branou. Tam pak nastoupili do vozidla, které se okamžitě rozjelo. Ivan už měl jenom tři průvodce, ale pořád byl pevně spoután.

Četla v jeho myšlenkách úmysl znovu nasadit své odpalovací schopnosti, ale exploze v uzavřeném prostoru by ho mohla ohrozit.

Vozidlo zastavilo těsně pod po-vrchem. Důstojník, který Ivana zajal, ho vystrčil z vozu a naznačoval mu, že má pokračovat. litu viděla Ivanovýmá očima a v jeho myšlenkách mohutnou budovu na volném prostranství s umělým nebem ze skalisek a atomových sluncí.

A opět chodby, pak dveře se strážemi.

V místnosti za nimi bylo několik Gatasanů, kteří vyděšeně zírali na zajatce. Ustupovali před ním...

Měl to zkusit teď?

Ne. Raději ještě počkal. Snad mohl něco zjistit, hypnoškolení mu zprostředkovalo základy zdejší řeči, ale mluvit by neuměl.

litu seděla na posteli a třásla se. Už nemohla čekat, tohle byla jasná výzva osudu. Neopovažovala se zaměřit Guckyho, aby náhodou neztratila Ivana... Debata, která následovala, byla jednostranná. Gatasané se Ivana vyptávali, ale on jim neodpovídal. Nakonec to jeden z Gatasanů uzavřel slovy: „To nemá smysl. Zabijeme ho a jeho mrtvolu položíme ke vchodu do Bloku Páté Ostražitosti. Jako varování.“

Ivan pochopil tu hrozbu. Věděl, že nesmí déle váhat, ale zase nemohl způsobit výbuch, aniž by sám sobě neuškodil. Byli v příliš malé místnosti. Gucky! volal v duchu. Proč mě neslyšíš? Proč nepřicházíš? Stačila by jediná vteřinka...

litu slyšela jeho už zoufalé volání.

Zaměřila a skočila.

Její zaměření bylo přesné. Materializovala se uprostřed místnosti, přímo před Ivanovou mocnou postavou, kolem které postávalo několik Gatasanů. „Gucky!“ s úlevou zvolal Ivan. „Honem!“

litu sebou trhla. Ti Pozemšťané! Pořád ještě nedokázali rozlišovat myšoby! „Trdlo!“ zapištěla, vklouzla pod něj a chytila ho za ruku.

Pak se s ním materializovala do bezpečí.

Gatasané nevěřili vlastním očím. A to měli každý čtyři.

Ivana postrádali už drahnou dobu, ale mysleli si, že jenom zabloudil. Gucky s ním neměl kontakt. Až o hodně později ho litu informovala o svém dobrodružství. Gucky jí na to řekl, že zbytek práce vyřídí jenom teleporteři, to znamená bez Ivana.

Blok Páté Ostražitosti se proměnil v obleženou pevnost. Všude číhaly těžce ozbrojené policejní jednotky Gatasanů, aby zneškodnily vetřelce. Wuriu, Ras a Tako neúnavně přenášeli bomby, zatímco Gucky se většinou zabýval tím, že zaháněl gatasanské strážce.

A konečně bylo hotovo.

Všechny bomby ležely na svém místě, dobře rozmístěny po molkexových skladech. Nastal čas k návratu na DISK.

Komander Moteli si oddechl, když se mutanti vrátili na můstek.

„Nejvyšší čas, Gucky. Rhodan se už třikrát ptal, co se děje. Chceš odpovědět, anebo se raději chceš chovat pasivně? Jestli Gatasané zaměří naši loď...”

„Odpovíme. Ale velmi krátce.”

Rhodanovi pak došla krátká zpráva. V jedné vteřině bylo nahuštěno vše, co potřeboval vědět.

O tři vteřiny později přišla na DISK odpověď.

Rhodanův rozkaz zněl, že se mají pokusit s DISKEM odletět. Navrhoval, že jim bude krýt záda tím, že zaútočí na Molkex City. DISK měl v nastalém zmatku vzlétnout. Mimo atmosféru na něj bude čekat ISCHBERG a vezme ho na palubu.

Nastala noc a o DISK se ze strany Bluesanů nikdo nestaral. Jakkoli to bylo překvapivé, uklidňovalo to. Dokazovalo to, že Gorhův hypno-blok ještě drží -pokud Gorha ještě vůbec žil.

Krátce před Rhodanovým plánovaným útokem a startem DISKU vyhlásil strážní důstojník na můstku poplach. Na okraji kosmodromu ve směru k městu se soustřeďovaly jednotky nepřítele. Moteli nechal obsadit intaktní lodní děla a podal odanovi krátkou informaci o situaci.

Ze všech stran se opatrně blížili policisté.

Gucky se zoufale snažil navázat s Gorhou telepatický kontakt, což se mu nakonec ještě podařilo. Z myšlenek bývalého ministra vnitra se pak dozvěděl celý příběh.

Gorha byl zajat a v rychloproce-su odsouzen k smrti. Než byl vykonán rozsudek, vinou šoku povolil jeho hypnoblok. Gorha si uvědomil pravdu a vyžádal si čas na rozmyšlenou. Pak vysvětlil premiérovi, co se mu přihodilo, co věděl a co tuší. Dokázat nemohl nic, ale lékařská prohlídka

ukázala, že byl ovlivněn sugescí. Dostal milost a znovu získal svůj úřad. Na jeho rozkaz byly pod zkušební halu s Harprexem a Bendrixem prokopána šachta a uvěznění byli vysvobozeni z molkekoxového zajetí. Pomocí neutrálního šoku byli také všichni zbaveni hypnobloku. Ze zlomků vzpomínek pak společně skládali obraz dění.

Vrak na okraji kosmodromu - na jeho palubě přiletěli Pozemšťani!

Bendrix sám řídil akci. Kdyby byl opatrnější a šikovnější, mohl by býval mít úspěch, ale takhle jen uspíšil start Pozemšťanů o dvě hodiny.

Komander Karl Moteli vydal rozkaz ke startu.

Několik gatasanských děl zahájilo palbu hned jakmile se ozvalo bručení motorů DISKU.

„Měli jsme si opatřit molkekoxovej pancír," poznamenal Gucky, který seděl před monitory. Několik jich ještě fungovalo. „Jestli nás zasáhnou, jsme v háji."

„Pozemní děla nám neublíží," suše konstatoval Moteli. „Už jsme dostatečně vysoko."

Ze spojové centrály se ozvalo: „Pozemská flotila útočí! ISCHBERG žádá naši pozici."

„Zaplat'bůh!" s úlevou řekl Moteli. „Výškoměr nefunguje, ale myslím si, že jsme tak třicet kilometrů vysoko. To by mělo stačit."

Gucky mezitím odešel za nejdůležitějším úkolem akce: do spojové centrály, ke speciálnímu malému ovládacímu panelu, na kterém byl jeden jediný červený knoflík,

„Snad se toho moc nestane," zamumlal a položil na tlačítko pravou packu.

Pak ho zmáčkl. „Hotovo..."

Uplynula minuta.

Dvě...

Tako střílel na jeden z přibližujících se nepřátelských disků, ale bez účinku. Měl molkekoxovou ochranu.

Po třech minutách pořád ještě nic. Město vypadalo pořád ještě stejně...

A pak to přišlo.

Molkek City se uprostřed rozevřelo jako obří tlama. V místech, kde v hlubině podzemí ležely molkekoxové sklady, se nejdříve na povrchu objevila prasklina, která se táhla až do poloviny kosmodromu. Pak se pomalu rozšiřovala. Monitory zprostředkovávaly průběh katastrofy ve všech podrobnostech. Celé komplexy budov mizely ve zvětšujícím se kráteru. Potom se uvolnil neomolkekox.

Simultánní odpal roznětěk způsobil, že se molkekox ve všech skladech tavil naráz. Pak se měnil na neomolkekox a hledal cestu vzhůru. Z deseti miliónů tun několik obrovitých kusů neomolkekoxu! Neuvěřitelná síla proměnila tyto

cáry ve strašlivou zbraň, která trhala povrch planety a odlétala do centra Galaxie.

Všichni zúčastnění bez dechu sledovali neuvěřitelnou událost. Ochromeni zírali za odlétajícím neomolkexem...

K DISKU se blížil křižník ISCH-BERG.

„Kapitáne Moteli, přebíráme vás. Magnetické pole a energetický tunel. Rozumíte?“

Imperiální flotila obklíčila Gatas. Prvního dne byly lodě Pozemšťanů ještě ostřelovány, ale když palbu neopětovaly, Gatasané ji zvolna zastavovali. Zdálo se, že budou ochotni vyjednávat.

„Nechal jste přeložit text ultimáta, plukovníku Danture?“ vyptával se Rhodan.

„Ano, pane. Už několik hodin ho opakovaně vysíláme.“

„Dobrá, tak uvidíme. Mají tři dny času na rozhodnutí. Bez molkexu to budou mít snazší.“

„Bluesané a především Gatasané už nyní coby bojová síla nic neznamenaají,“ konstatoval Atlan. „Bez svých pancéřů jsou bezbranní jako holátka. Ani bych se nedivil, kdyby kapitulovali.“

Napětí už bylo nesnesitelné. Gatas přemýšlel o svém dalším osudu. Ale těsně před uplynutím lhůty ultimáta se Bluesané konečně ozvali:

„Pozemšťané, poslechněte si naše rozhodnutí: jsme ochotni přijmout mírovou smlouvu v podobě, kterou jste nám předložili, ale za předpokladu, že nám zaručíte pozdější nová jednání a změny. Rada rozhodla, že určí delegaci, která bude zmocněna s vámi jednat. Vedoucím této delegace bude ministr vnitra Gorha. Jsme připraveni okamžitě podepsat.“

Rhodan se usmál. Pak přistoupil ke Guckymu a podával mu ruku.

„Tak za tohle vděčíme hlavně tobě, prcku.“

Myšob se lišácky zašklebil.

„Ale. . . to přece nic nebylo. . . maličkost; Až zase budete chtít zvítězit nad nějakým cizím impériem, dejte mi vědět.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbil Rhodan. „Povedeš jednání s Bluesany. Doprovodím tě. Atlan nás bude střežit z paluby CRESTU. Bully, ty převezmeš velení flotily.“

„Škoda,“ namítl Bully.

„Čeho?“ zeptal se Rhodan.

„Škoda, že s vámi nepůjde taky litu.“

„Proč?“

„Protože Gucky nahnal Gatasanům tolik děsu, že kdyby viděli, že Pozemšťani májí myšobů víc, určitě by nám podepsali úplně všechno...“ Gucky vzal litu za packu, sklouzl ze stolu a pyšně hlásil: „Máš pravdu,

tlouštíku. Impérium může být šťastný, že ho reprezentujeme. Kdyby bejvali poslali tebe, akorát bys způsobil všezničující válku. Nebo si snad myslíš, že by Bluesani někdy uzavřeli mír se zrzavou příšerou jako ses ty?

Clark Darlton

ZÁNIK DRUHÉHO IMPÉRIA

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 177

Z německého originálu Der Untergang des 2. Imperiums, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rasíattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kuťák.

. Vydal jako svou tušící sedmistou čtvrtou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.